

מה הקשר / חננאל זילברברג

מה הקשר חננאל זילברברג

עריכה לשונית: אורית זילברברג
גרפיקה, עימוד והגהה: נעמה רובין, סטודיו יישוב הדעת
תמונת עטיפה: ערן בדש, אוהד ארסנל מובהק וחבר קרוב.

© כל הזכויות שמורות למחבר, 2024

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגרי מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני
או אחר - כל חלק שהוא המופיע שבספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט
אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

לתגובות והארות: חננאל 055-6660126 | jbbtnk124@gmail.com
להזמנות: www.hananelzilberberg.com

הדפסת בכורה

"אין חומות שאי אפשר לשבור"

// איתי זבולון

תוכן עניינים

7.....	הקדמה
9.....	1. תל אביב
13.....	2. הקייטנה
18.....	3. מסלול ז'
29.....	4. אחד לסבתא
32.....	5. קשר"ג
46.....	6. קצביה
56.....	7. מלחמה
65.....	8. תקשובי
70.....	9. נ"ט
73.....	10. מאיה
79.....	11. Pre-טראומה
84.....	12. חוף
92.....	13. בית חולים
102.....	14. הפסקת אש
107.....	15. הפוגה
111.....	16. חאן יונס
119.....	סוף דבר
121.....	תודות

הקדמה

אני שונא הקדמות.

אבל אני גם ככה הולך לסטות מהרבה נורמות בספר הזה, אז אנסה להתחיל עם נורמה כלשהי.

אני חונאל, בן 26 מתל אביב (תמיד אני מציין שאני במקור מאפרת שלא יחשבו שאני איזה שמאלן), הייטקיסט, מילואימניק, אוהד ארסנל, גר עם מאיה ודובי.

בעצם אני די שמאלן, פשוט ביטחונית לא.

1

"תל אביב"

יום שבת 7/10, 06:22

מאיה מעירה אותי בבוקר השחור הזה בצעקות שיש אזעקה. תעזבי אותי, אין אזעקה ואין בטיח. אנחנו בתל אביב בסוף הקיץ ולאף אחד אין זין לשום סוג של מלחמה עכשיו.

זה ידוע שיש מלחמות בקיץ, ואם עד סוף אוגוסט אין תשדיר בערוץ 12 שחידון התנ"ך העולמי בוטל אז אין מלחמה. זה ידוע, מסבירים את זה בכל טירונות. אם אתה בבית ואתה רואה בטלוויזיה: "חידון התנ"ך העולמי בוטל" אז יש מלחמה, וזה הסימן שאתה מוקפץ ויש "צו 8".

מה זה השטות הזאת בחייאת, מה אתם עושים ממני צחוק, תעשו משהו רציני, אולי איזה סאונד אולטרה סוניק שאף אחד לא יכול לשמוע חוץ מחיילי צה"ל. לא יודע, משהו. אבל חידון התנ"ך העולמי בוטל, חלאס עם החלטורות.

בכל מקרה, באזעקה השנייה כבר השתכנעת, קמנו לסלון להדליק טלוויזיה בשביל לשפשף עיניים ולראות בטלוויזיה פאקינג מחבלים נוסעים על טנדרים לבנים בתוך שדרות.

אני לא יכול לתאר במילים את ההרגשה הזוועתית הזאת, הקרקע לא נשמטת מתחת לרגליים, היא קורסת לתוך עצמה

ומקפלת אותך לבפנים כמו ג'חנן עד שלא נשאר לך אוויר ואתה צורח די.

אני ומאיה מוצאים את עצמנו בוהים בטלוויזיה, פה פעור, מחבלים ברחובות ואזעקות בתל אביב.

מאיה היא שיא האשכנז, אחרי חמש דקות שהיא הבינה שאין ממ"ד בדירה המסריחה הזאת בתל אביב והיא כבר באוטו בדרך לבית שלה בהרצליה.

עוד לא הבנתי בכלל מה קורה, ושבת, ואני לא רוצה לנסוע בשבת.

ועוברות עוד חמש דקות ואני מוצא את עצמי בדרך להרצליה בשבת בבוקר, אני מגיע עם דובי לבית בהרצליה ושם אני מבין שיש פה בעייתיות קטנה.

את דובי הצלתי בדיוק לפני חמישה ימים, המסכן היה בהסגר במשך תקופה ארוכה והספקתי להציל אותו יום לפני תאריך ההמתה המיועד שלו. עם כמה שדובי חמוד (והוא הדבר הכי חמוד שיש), הוא נראה כמו מפלצת; אוזניים וזנב חתוכים, שיניים של קרוקודיל ועוד מאפיינים של רוצח סדרתי.

אז בהגעה להרצליה התחילו לעלות דאגות על איך הוא יסתדר עם קאסי הצ'וואואה של מאיה, שלא ישתין על כל הבית ועוד הרבה דאגות.

אני נכנס לבית של מאיה, מגיע לסלון ורואה את המספר על הטלוויזיה, 26 אנשים נרצחו. דובי לא מעניין.

26 אנשים נרצחו עכשיו.

גרתי באפרת שבגוש עציון 20 שנה, פיגועים ואקשן אצלנו זה כמו גיז ומצעדי גאווה בתל אביב, כל שני וחמישי מפלגת נועם מוחים על זה כאילו יש להם בעלות על הנושא.

בכל מקרה, אני רגיל לתמונות לא פשוטות. כשהייתי בן שמונה הלכתי עם אמא שלי לסופר אצלנו ביישוב, תוך כדי שאנחנו הולכים במעבר של הירקות אני שומע בום פסיכי לא נורמלי.

הסתובבתי לאחור וראיתי מחבל על הרצפה עם כדור בראש, אמא שלי לקחה אותי משם בריצה מחוץ לסופר והביתה כאילו זה עוד יום שני רגיל.

אחר כך קיבלתי מתנה מהסופר כדור כדורסל, ההיגיון של המתנחלים מדהים! בטח יש לך טראומה לכל החיים, קח כדורסל לשכך את הכאב!

מה שמדהים באמת בסיפור הזה הוא, שהמחבל נכנס לסופר עם מעיל בקיץ, ואחד השכנים שלנו חשד שיש פה משהו מוזר. הוא עקב אחריו לתוך הסופר וכשהמחבל שלח יד לתוך המעיל, הוא הוציא אקדח וירה לו בראש.

הבחור לקח סיכון של החיים וככה הציל לי את החיים. עם כל הפחד, וואחד ריספקט.

"מה עושים?" מאיה שואלת אותי, "אני עולה על מדים ונוסע דרומה" אמרתי לה בביטחון מופרז וחסר כל חיבור למציאות. שלא תבינו לא נכון, הייתי לוחם וקצין ועשיתי הרבה דברים בצבא.

אבל לנסוע לדרום בלי שום כיוון כדי להציל את המדינה זה גבורה מסוג אחר לגמרי (ספוילר, אני לא נמצא ברשימה של הגיבורים האלו), זאת גבורה שאי אפשר להעריך במילים, באמת. אבל, הייתי באטרף של 26 הנרצחים ופשוט נכנסתי לג'ימני, התנעתי ונסעתי חזרה לדירה לאסוף את המדים והאקדח שלי.

תוך כדי הנסיעה אני שומע גלי צה"ל, ואני שומע את המספרים עולים, 37 נרצחים!

אני נכנס לדירה, ואז אני נזכר שהמדים שלי בכלל באפרת אצל ההורים, יופי, לנסוע עכשיו לאפרת זה מה שחסר לי.

חוזר לג'ימני ומתחיל להדרים לאפרת. כשאני נכנס בשער של היישוב אני מבין שאני חווה את הסיפורים על מלחמת יום כיפור בעצמי, כולם הולכים לבית הכנסת כאילו הכל רגיל. הם עוד לא יודעים כלום!

אני מחנה על המדרכה ורץ לתוך הבית, אמא! יש מלחמה! אמא שלי היא הפרסייה הכי אשכנזית בעולם, אבל כשה מגיע לדרמות, היא חוזרת לאיראן ברגע.

ואיזה דרמה, מה? מי? מתי? כמה? לא מאמינה! וואו! אמרתי להם! וזה ממשיך עוד ועוד, אחסוך מכם את ההמשך.

2

"הקייטנה"

השתחררתי במרץ לפני שנתיים וחצי, מאז לא עשיתי עדיין מילואים בכלל.

התגייסתי לפני שבע שנים לחיל איסוף קרבי, התחלת השירות שלי הייתה סיוט לא נגמר ובלתי נסבל.

בטירונות הכל היה לי קשה, קשה ממש.

לא קשה יותר מאחרים, פשוט הייתי אפס והייתי מספר לעצמי בראש שאני לא מסוגל.

בהמשך למדתי בחיים שהכל זה בראש, ה כ ל.

אם יש תופעה אחת שאני מתחבר אליה יותר מכל השאר, היא אפקט פיגמליון.

אפקט פיגמליון היא תופעה בה תהליך הנבואה המגשימה את עצמה גורם להשפעה חיובית על מושא הנבואה באמצעות הגשמת הנבואה.

וזה ההפך הגמור ממה שקרה בטירונות, לא האמנתי בעצמי וכמעט אף אחד לא האמין בי.

תוך חודשיים התדרדרתי להיות החייל הכי מושמץ בפלוגה, זה שבחיים לא יסחוב את האלונקה, זה שבחיים לא יתנדב לכלום. קיצר, אפס מאופס.

באחד השבועות האחרונים שלי שם, בשבוע שטח שהיה לנו, ישבתי ליד המטווחים עם מיגרנה בכיינית ופשוט חיכיתי שהזמן יעבור.

תוך כדי, שמעתי את המ"פ והסמ"פ מדברים, הסמ"פ אמר: "חננאל הזה, אפס מאופס, בכיין. לא יצא ממנו כלום נשבע לכם שהוא לא יכול להיות חייל. הבכיין הזה חייב להשתחרר על נפשי".

לא הבנתי את זה באותו רגע, אבל זאת הייתה נקודת המפנה הגדולה ביותר בחיים שלי.

לימים, כשסיימתי תפקיד מ"פ, כיתבתי את אותו סמ"פ במסמך סיכום שלי. לא חושב שיש כובע מספיק גדול ביקום שהוא יכל לאכול.

עברו כמה שבועות, זומנתי לשיחה אצל מפקד הבסיס, חננאל, בלה, בלה וכו' (אילוסטרציה של אתה אפס מאופס ואתה עף מפה)

מצאתי את עצמי ביום ראשון שלאחר מכן בקורס טכנאי תקשוב בבה"ד 7, מפקדות צועקות עליי לעמוד בטורים ועוד הזיות שאי אפשר לתאר.

אבל, סיימתי את הקורס ושובצתי בבסיס ליד הבית. בחטיבה מרחבית עציון.

בחטמ"ר היה מדהים, זאת הייתה הלידה מחדש הראשונה שלי בחיים.

קודם כל הייתי באינטראקציה אינטנסיבית עם בנות בפעם הראשונה תכלס בחיים, וזה היה וואו.

התחלתי להבין שיש משחק ושצריך לשחק אותו.

לא נכנס לזה, מאיה תקרא כל חלק וחלק בספר הזה ואני די מפחד מהאישה הזאת.

מבחינה מקצועית לגמרי מצאתי את עצמי. הרגשתי שאני לומד במהירות, בשונה מבית הספר שתמיד הייתי אחרון, הפכתי לראשון.

ה-ADHD שלי הפך מעקב האכילס שלי לנקודת זינוק.

תוך חודשים ספורים הפכתי לאוטוריטה מקצועית, דילגתי בין תקלה לתקלה ונהניתי מכל רגע.

היה לנו מ"פ כל כך קר, היה מתעלם מאיתנו, לא מתעצבן, פשוט עונה על הכל בקור רוח.

את הבנות זה הדליק, הם קראו לו קרחון עציון.

אותי זה סיקרן, תופעות אנושיות תמיד סיקרנו אותי, אבל זאת הייתה תופעה ממש משונה.

בנאדם מתנהג בחוסר עניין מוחלט בכל דבר, ואיכשהו הוא מצליח בטירוף.

תמיד הציק לי שאני לא לוחם. הייתי יוצא הביתה, רואה את כל החברים שלי יוצאים עם הנשקים והכוונות שלהם ומספרים סיפורי גבורה על איזה מעצר שהם עשו, ואני הייתי מתכנס בתוך עצמי.

באותה תקופה נבנתה לי גם הגאווה, משהו שלא היה לפני כן ושהפך אותי למה שאני היום במידה מסוימת.

הייתי פונה לקרחון עציון על בסיס שבועי שאני רוצה לצאת ללוחמה, הוא היה מבטל אותי בהינף יד ואומר שאני מדהים במה שאני עושה וששאר.

יום אחד, הקרחון קרא לי למשרד שלו.

יש לי רעיון, הוא אמר לי. יש מסלול בצבא שנקרא "מסלול קשר"גים", זה מסלול שמכשירים בו את קציני התקשוב הקרביים של צה"ל לשיבוץ בגדודים (קשר"ג = קצין קשר גדודי).

"אני אהיה לוחם?" שאלתי, "וואחד לוחם" הוא ענה.

זה כל מה שעניין אותי. משם הדרך התחילה להיבנות בהדרגה.

הקרחון שלח אותי קודם כל להשלמת רובאי בגבעתי, הגעתי לחור שהם עושים בו את הטירונות.

אף אחד לא הכין אותי לסיטואציה ההזויה הזאת.

אמצע המדבר, אני על א', ואיזה קצין צעיר בא אלי: "אתה חננאל?" "כן", ענית. "בוא, בוא אחרי".

משם שעתיים הליכה במדבר לאמצע שום מקום. אני על א', כולם עם וסטים וב' מסריחים.

מגיעים לאמצע שום מקום הזה, הקצין בא אלי ומביא לי פאקינג רימון. "קח, לך מאחורי הסוללה ותזרוק"

עדיין לא מעכל לגמרי את הסיטואציה, אני מגיע לסוללה, מחכה לי שם עוד קצין.

הקצין השני מראה לי איך לזרוק, איך לסובב את הרימון ואיך להתכופף אחרי זה. במחשבה לאחור הם כנראה לא הבינו שאני לא קשור לסיטואציה, אבל באותו רגע הם היו בטוחים שאני יודע מה לעשות.

סובבתי את הנצרה, זרקתי את הרימון והתכופפתי.

בום.

"יאללה, סיימת, אתה יכול ללכת הביתה."

משם פשוט הסתובבתי, הלכתי שתיים במדבר, הגעתי לתחנת אוטובוס ונסעתי הביתה.

שם הבנתי שצה"ל זה בית זונות אחד גדול.

3

”מסלול ז”

מסלול קשר”גים הוא מסלול האורך כשנה ושמונה חודשים. הוא כולל בתוכו: טירונות, טירונות יחידה, אימון מתקדם, קורס מכ”ם, בה”ד 1 ולבסוף השלמה חילית.

אני הצטרפתי לשלב של האימון המתקדם. הגעתי ליום הראשון באימון מתקדם בהתרגשות שיא. הגעתי עם עוד בחור שנפל מחזור, כי הוא רימה באחד הבחנים. שגיאה, בחור בלונדיני, נראה טוב, עדין, די אהבתי אותו מההתחלה.

הגענו ביחד ל-ח’ של המסלול, 25 ילדים מסתכלים עלינו ומשדרים לנו מסר חד וברור, אתם לא עברתם איתנו את הטירונות יחידה, לעולם לא תהיו חלק מאיתנו באמת.

אלה הניואנסים הראשונים שקלטתי ממי שהפכו לאחר מכן להיות המשפחה שלי, הלידה השנייה שלי.

הסתכלתי לשגיאה בעיניים, ובלי להוציא מילה סיכמנו שנשמור על הגב אחד של השני עד שנשתלב.

האימון מתקדם היה לי קשה, אבל הפעם קשה פיזית.

מנטלית הייתי all in, אבל לא הייתי מוכן לקום כל בוקר בחמש לריצה, ולאחר מכן אימון כוח, בערב קרב מגע וכל היום תיזוזים.

ככל שהשבועות עברו, הגיעה לי ההבנה שיכול להיות שאני לא אמשך לקורס מ"כים כי אין לי היכולת.

זאת הרגשה שלא הייתי מוכן לסבול, אני פה ואני פה כדי להישאר.

זאת הפעם הראשונה שגיליתי שאנחנו מייצרים לעצמנו את המציאות. התחלתי לעבוד יותר קשה. כל פעם שרציתי לוותר לעצמי בריצה, בשכיבת סמיכה או במתח, הייתי מזכיר לעצמי שאני חננאל החדש, אני אלוף ואני הולך להצליח.

וזה עבד, טוב בעצם חלקית.

על מנת לעבור את האימון המתקדם הייתי צריך לעבור בוחן שנקרא בוחן בראור, מאמין שחלקכם מכירים אותו מהצבא. בזמני הבוחן כלל 3 ק"מ ריצה בפחות מ-13 דקות, 11 מתח ו-20 שכיבות סמיכה.

את השכיבות סמיכה עשיתי בלי בעיה כמובן, אבל בריצה ובמתח התקשיתי נורא.

הגעתי לבוחן המסכם של האימון מתקדם בידיעה שאני לא מצליח, כי עד אז בכל הניסיונות שלי הייתי מגרד את ה-15 דקות בריצה ולא מצליח יותר מ-8 מתח.

את אותו הבוחן סיימתי עם תוצאת שיא של 14:36 ריצה, וכמו שצפיתי, 8 מתח.

הייתי בדיכאון, ידעתי שזהו, הסיפור נגמר. וזה מהר מדי.

זומנתי לשיחה אצל המג"ד. הוא התעניין, או לפחות עשה כאילו, למה לא הצלחתי.

הסברתי לו שתקופת ההכשרה הייתה קצרה מדי ובגלל שלא הגעתי מהכשרה כמו שאר המסלול, היה לי פער גדול יותר להשלים.

החלטתי לגדל ביצים בפעם הראשונה בערך בחיים ואמרתי לו: "אם אני מצליח לשפר את הביצועים שלי בשבוע וחצי הקרובים, אני אוכל להיבחן שוב?"

בחוסר רצון השיב המג"ד בחיוב.

יצאתי מהמשרד שלו בריצה למסלול שלי, שהפך בשלב הזה להיות המשפחה שלי.

הייתה לי משפחה מצומצמת גם בתוך המשפחה המורחבת: טל, בני, ניר, יואב ומתן.

היינו בלתי ניתנים להפרדה, צוות מנצח. ניגשתי אליהם להסביר מה קרה בשימוע. הם המתינו בקוצר רוח להבין מה יהיה.

סיפרתי לחבר'ה מהמסלול את העסקה שסגרתי עם המג"ד, משם זה הפך למשימה מסלולית. לפני כל ארוחה, כל המסלול היה לוקח אותי למתח, נותן לי לעלות עליו ולעשות כמה שאני יכול. כשהייתי מגיע למתח ה־9 כל פעם מישהו אחר מהמסלול היה מרים אותי עד ה־11.

ככה כל ארוחה, עליתי מ־8 ל־9 וביום האחרון לפני התאריך שהמג"ד קבע לי את ההזדמנות האחרונה עליתי ל־10.

אחרי שבוע שהמסלול סוחב אותי על הכתפיים, ליטרלי, הגיע היום המיוחל. אני יודע שאני מגרד את זה, אבל מה שלא

ידעתי באותו רגע, זה שלגוף האנושי יש מה לתת מעבר, אם יש לך את המפתח הנפש.

7 06:12, בה"ד

כל המסלול ער, אנחנו שעה לפני ההשכמה אבל אף אחד לא רצה לפספס את האפשרות להיות איתי ברגע המכריע שבו יוחלט האם אני ממשיך להיות חלק מהמסלול או לא. מתחילים עם המתח, 1, 2...9, 10... ובאפיסת כוחות מוחלטת ולצרחות אוקנין ורוזן אני מצליח לעלות את ה־11!
איזה אושר! וואו!

טוב זה רק ההתחלה, יש עוד את הריצה המזויינת הזאת לפנינו, שלושה קילומטר באהלן אהלן.

אני מגיע לקו זינוק ואני רואה שפרימר ופדידא איתי בקו זינוק. לא היה לי זמן לעכל שהם מתחילים איתי ובום, הזנקה. סיבוב ראשון קליל, אני נותן הכל, מסיים אותו בזמן טוב יחסית, 4 דקות על השעון. ממשיכים לסיבוב השני, מסיים אותו ב־4.4 דקות. הקצב טוב.

באמצע הסיבוב השלישי והאחרון אני מבין שאני לא עומד להספיק.

אני עומד לפני העלייה הגדולה של הסיום, דקה וחצי נשארו לי בשביל לעבור ואני גמור! לא מצליח לנשום ובקושי מצליח לרוץ. פתאום אני רואה את כל המסלול מגיע לכיווני, 25 איש בצרחות ובאטרף, צועקים את השם שלי. פדידא ופרימר תופסים לי כל אחד יד ודוחפים אותי בעלייה. המפקדים סובבו את הראש

בשביל לא להסתכל כדי לא לפסול אותי (כמובן אסור לגעת ולעזור בזמן הבוחן).

עם כל מסלול "זעמן" בגבי, אני מסיים את הריצה עם סימן על השעון של 13:00.

ניצחתי.

אחת מאבני הדרך המשמעותיות במסלול הן ניווטים. לאורך כל השנה ו־8 חודשים אתה מנווט.

מנווט יום, מנווט לילה, מנווט בדד, מנווט רכוב, מנווט רק"ום. פשוט מנווט. זה קשה ומתיש, אבל יש בזה משהו מספק.

המג"ד שלי בבה"ד 1 היה אומר שניווט זה הכול בחיים. מי שיודע לנווט, יצליח בהכול.

לנווט זה לא להגיע לנקודות בזמן וזהו, לא, זה הרבה מעבר. לנווט זה קודם כל תכנון מוקדם, מה ללבוש, כמה מים לקחת, איזה ציוד לסחוב איתי. אתה לא יכול לקחת מה שאתה רוצה כי זה יהיה עליך ב־40 קילומטר הקרובים.

אתה צריך להבין לפרטי פרטים מה אתה רוצה להשיג, לחשוב שוב ושוב על דברים שקושרים אותך לנקודות, אתה צריך לשים לעצמך גבולות שהם קו אדום.

בניווט אתה צריך לדמיין את תמונת המציאות, לדמיין אותך באותו רגע, לקחת איתך בדיוק מה שאתה צריך, לישון מספיק טוב ולתת את ה־100% שלך.

בשביל לנווט אתה צריך לגרד את תמונת המציאות. אם המ"מים שלי יקראו את זה הם יאכלו את עצמם. בכל שיחה איתם, כל תדריך, הייתי חוזר שוב ושוב על המנטרה הזאת.

חייבים לגרד את תמונת המציאות, לדמיין את עצמך במצב העתידי שאתה הולך להיכנס אליו, לא משנה אם זה ניווט, פעילות מבצעית או תרגיל. להיות במומנט הזה ולהתחיל לפרק סביבך את התמונה לרכיבים:

יצאת לדרך (יש מספיק דלק?) הגעת וחנית (יש סד עצירה?), הקמת מאהל (יש בזנטים, אוהלים וכו'), חיברת לגנרטור (יש כבל מתח?) וכן הלאה.

כל עוד אתה לא מגרד את תמונת המציאות, תמיד תפספס משהו. בחזרה לניווטים – היינו מנווטים בזוגות, כל פעם עם מישהו אחר מהצוות.

באחד הניווטים ניווטתי עם ציפקין בגבעות גורל. תוך כדי הניווט נפגשנו כל החבורה באחד הנקיקים במקרה לגמרי. מתוך כל המסלול שלושת הזוגות שלנו נפגשו, אני וציפקין, אוקנין ובני, מלכה ורזון.

מלכה האמיץ מבינינו הגניב, כמובן, פלאפון, ועשה לנו תמונה שתישאר מזכרת לערב קשה.

אחרי התמונה כל אחד התפצל לדרכו, אני וציפקין עלינו לכיוון שחשבנו שיש שם נקודה והתברברנו. נעמדנו בכיפה במרכז המדבר ובהינו בשמיים.

חוק מספר 1, אסור לשבת.

אבל אין חוק על להישען. שמתתי את היד על איזה סלע ענקי שהיה שם ופתאום הרגשתי חרב מפלחת לי את היד. נפלטה לי צרחה וסובבתי את הראש לכיוון היד.

אני לא רואה שום דבר מיוחד, רק כמה טיפות צהובות ליד האגודל, עקרב צהוב קטנטן ליד, וזהו.

לקח שתיים-שלוש שניות ואז הכאב התחיל, זרמים של כאבים בכל עצב בגוף, בידיים, ברגליים, בלב, בראש, אני צורח מתוך כאב וציפקין לא יודע מה לעשות, אובד עצות הוא עומד שם ומנסה לעלות בקשר לחילוף.

כמובן שאדון מרפי החליט להתערב, ומכשיר הקשר לא עבד בניווט של קציני קשר. אנחנו תקועים באמצע שום מקום, אני צורח וציפקין אובד עצות.

אחרי כמה דקות אני כבר מעולף. לא יודע מה עבר על ציפקין באותם רגעים. אני מאמין שהוא חשב שזהו, הלכתי, תם הטקס. מי שלא מכיר את החיה הנוראה הזאת, לעקרב צהוב יש את אחת העקיצות הארסיות בעולם. הארס מכיל רעלנים נוירוטוקסיניים, הפוגעים במערכת העצבים.

חוויתי דברים כואבים בחיים שלי, שום דבר לא משתווה לכאב הזה בשום אופן וצורה, לא מתקרב.

אז אנחנו בקצה ההר, מחכים לישועה מאיפשהו ואז מגיע "האמר", יוצא ממנו חובש מנוזל בן 18 עם חוסם עורקים ומתחיל לחסום לי את העורק של היד שנעקצה.

לא עוברות עשר שניות ומגיעים זוג מנווטים אלינו, פרימר רץ אליי ורואה שעושים לי ח.ע (חוסם עורקים), מבלי לחשוב לרגע הוא דוחף את החובש וזורק את הח.ע. הציל לי את החיים.

במידה והוא לא היה מוציא לי את הח.ע שהחובש שם לי, הייתי נשאר איתו עד שהייתי רואה רופא, שהיה צריך לקבל החלטה אם לכרות לי את היד או להוציא את הח.ע ולתת לכל הארס לצאת בפעם אחת עד ללב ולהרוג אותי במקום. תודה פרימר.

מצאתי את עצמי שעה ומשהו אחרי זה בבית חולים סורוקה, עדיין בכאבים, עם רופא בדיכאון מהמשמרת לילה שלו, רוכן לי מעל הראש ואומר לי להפסיק לצעוק. תוך כדי הוא מסביר לי שבגלל שעבר יותר מדי זמן מרגע העקיצה והגוף שלי התחיל לפתח נוגדן עצמאית, אין מה לעשות אלא להמתין ולראות אם הגוף מצליח להתמודד עם זה לבד.

תודה רבה לך, ממש מלבב לשמוע. צרחתי עוד כמה דקות עד שהחליטו שעדיף לבזבז עליי מורפיום ולתת לי להירגע. יצאתי מזה כמה שעות לאחר מכן. מאז לא נשענתי על אבן בשטח.

את בה"ד 1 התחלתי ברגל הכי שמאלית שאפשר. יש בבה"ד שבוע שנקרא "שבוע מכין".

המטרה שלו היא למפות את כל מי שהגיע לבה"ד ולוודא שאין פה איזה פגום שהשתחל. כמובן שתמיד יש איזה פגום שהם לא מזהים, אבל בסדר.

השבוע מכין כלל מבחנים עיוניים, בוחן בראור, מבחני כושר נוספים וניוטים.

את הבוחן בראור עברתי על הקשקש, אבל עברתי.

את המבחנים העיוניים עברתי. בפעם הראשונה בחיים קיבלתי 100, זה היה שוק רציני.

באחד הלילות לקחו אותנו למסע וברגע אחד חזרתי לילד השלשול של הטירונות.

הייתי צריך לסחוב את האלונקה כל המסע, וזה היה קשה רצח. היו סביבי לוחמים קשוחים, סיירת מטכ"ל, שייטת, "צנפים" ואני הילד שנפל מאיסוף קרבי.

הפרידו אותי מהמסלול. כל אחד לעצמו עכשיו. אני מסתכל לשמיים ויודע שאני חייב למצוא את הכוחות, חייב להוכיח לעצמי. אמרתי לעצמי שאין סיכוי שאני לא מסיים את המסע הזה.

הייתם בטוחים שיש לזה סוף טוב? כמו כל בכיין טוב הורדתי את האלונקה ואמרתי למפק"צ שכואבת לי הרגל ונפצעת.

אני שקרן אפס והמפק"צ הבין את זה טוב טוב, אמר לי שהכל טוב ושאני יכול ללכת לחדר.

היה לי ברור שזה הסוף של המסע. זה שבוע מנפה, שבוע שהמטרה שלו היא בדיוק מה שקורה פה. להבין מי אפס,

מי חלש אופי, מי בכיין, מי ילד של אמא, לנתק אותו מהעדר ולהחזיר אותו הביתה לסביבה הנוחה והקלה שלו. הגעתי לחדר והתחלתי לבכות לתוך הכרית. דיברתי אל עצמי במשך שעה והסברתי לעצמי שהסמ"פ צדק, אני פשוט לא מספיק טוב ולא יצא ממני כלום. ארזתי את הדברים שלי, נכנסתי למיטה והלכתי לישון. ידעתי שאני לא אהיה קצין לוחם בצה"ל.

התעוררתי בבוקר, השכמה. יום אחרון, שיבוצים לדקל, הדס או הביתה. ח' ענקית, כל מגמת להב ברחבת הדגל של בה"ד 1. מקריאים שמות:

אוקנין – הדס

פדידא – הדס

דין רון – דקל

ציפקין – הדס

שחף – דקל

חננא..

פאק!

אני לא עף!

חננאל – דקל

פאקקקקק

אין אושר כזה בעולם. אני בשוק, רועד, לוקח את הקיטבג שלי והולך לדקל.

אני מגיע לרחבת הגדוד, המפק"צ מחכה לי עם חצי חיוך, "אני הכי אוהב את המיוחדים" הוא אומר לי, "חכה, אתה עוד תהיה המצטיין שלי".

אחרי ארבעה חודשים של ניוטים, שבעה בחני "לורן", עשרות בראורים, תיאטרון שריון ועוד הרבה חוויות, בטקס הסיום המפק"צ בחר בי כמצטיין והעניק לי את סיכת המ"מ שהוא קיבל. סיכת הזהב.

לא יודע אם יש פה איזה מוסר השכל ענקי, הייתי אפס והגיע לי לעוף, לא הגיע לי להישאר אחרי שוויתרתי לעצמי.

אבל הוא לא ויתר לי. הוא ידע מה אני שווה, ידע כשאני לא ידעתי, ובמשך ארבעה חודשים הוא הפך אותי למצטיין, כי בשבוע מכין הייתי הכל חוץ ממצטיין.

4

"אחד לסבתא"

7 באוקטובר, אפרת

עד שאבא שלי חזר מהתפילה אנחנו ב־200 נרצחים, אני כבר על מדים ואמא שלי בסרטים קשים על זה שלא אסע דרומה עכשיו כי עוד לא יודעים כלום.

חודש אחרי שהשתחררתי מהצבא פרץ מבצע "שומר החומות".

מבצע "שומר החומות" היה מבצע צבאי רחב־היקף במקביל ברצועת עזה ובתוך המדינה. נראה היה כאילו כוחות קרקעיים הולכים להיכנס לרצועה ואמרתי לעצמי שאין סיכוי שאני מפספס את זה שנייה אחרי שהשתחררתי.

כשהייתי קשר"ג היה לי סגן בשם מתן קורקין. קורקין היה רוסי מהסוג הטוב ביותר.

האמת שיש סיכוי בכלל שהוא לא רוסי אלא מולדובי או אוקראיני, אבל מה אני אכתוב לו עכשיו הודעה ואגיד לו: "אחי אני כותב ספר, ואני לא זוכר אם אתה רוסי או משהו אחר?" נראה לי פשוט עדיף לכתוב שהוא רוסי.

כמה הוא היה רוסי? בשבוע הראשון שלו הייתה לנו מכולה בגדוד עם דלת אימתנית. אחד החיילים טרק לו את הדלת על האצבע והאצבע כמעט נתלשה לו מהיד. אחד החיילים רץ אליי להודיע לי את זה.

כשהגעתי למרפאה אני רואה אותו מסתכל עליי ואומר לי במבטא רוסי "מה קרה, כולה אצבע, תחזור הכל טוב". זה מתאר מי הבנאדם בגדול. בהמשך הוא קיבל בגדוד מצטיין נשיא ועשה הרבה חיל.

בכל מקרה, אחרי שהשתחררתי הוא שובץ כסגן קשר"ח (קצין קשר חטיבתי) של חטיבה 7, החטיבה של הגדוד שהיינו בו - 603.

הרמתי לו צלצול ביום שפרץ המבצע, ושאלתי אותו איך נכנסים ללחימה. מפה לשם מצאתי את עצמי באותו יום בגבול עזה.

השיבוץ שלי היה באותו רגע כקצין קשר של חפ"ק המח"ט בחטיבה 7, אותו תפקיד שאכנס איתו ללחימה בעזה כשלוש שנים לאחר מכן.

אותו מבצע הסתיים בהפסקת אש. הבכיינים ביקשו שנפסיק או משהו ובסוף לא נכנסו לעזה. באסה רצינית שררה אצל כולנו באותו זמן.

בחזרה לאפרת. התקשרתי למי שהבנתי שהיה קצין הקשר של חטיבה 7 באותו זמן.

הוא היה זכור לי כקצין צעיר חמוד באוגדה 91. מאיה הכירה אותו טוב.

התקשרתי אליו, "אח שלי, אנחנו עוד לא מכירים, אני הקצין קשר של המח"ט שלך, תגיד לי לאן להגיע ותגיד למח"ט שאני בדרך". באותו רגע לא היה קשר בין המוח שלי לבין הפעולות שלי, היה שם ערוץ פתוח בין הרגש לפה, המוח לא היה מעורב בעניין.

הוא אהב את שיחת הטלפון הזאת, ואמר לי "תגיע לעזה, המח"ט שם" וניתק.

אני מסתובב להורים שלי – אני נוסע לעזה.

היו לי הרבה אירועים בשירות הצבאי שהובילו את הרגש שלי להיות בטוח שזאת ההחלטה הנכונה.

5

"קשר"ג

תפקיד הקשר"ג הוא תפקיד מיוחד, תחת הטייטל הזה יש כמה תחומי אחריות:

- א. להיות האוטוריטה המקצועית בכל מה שקשור לדברים טכניים, מחשבים, מכשירי קשר וכו'.
- ב. מפקד מחלקת התקשוב. לפקד על קצין, שני נגדים ובערך 15 חיילים.
- ג. קשר מג"ד. הכי אהוב עליי. להילחם ביחד עם המג"ד ולנהל את הקשר בלחימה.

השילוב של שלושת הכובעים האלו גורם לתפקיד הזה להיות כל כך מיוחד. לקום בבוקר למחלקה שלך, לעשות שיחה ולחלק משימות, להסתובב במהלך היום ולשבת עם הנגדים על דרישות התקשוב בגדוד, לתת את הערך המוסף כקצין מקצועי בפגישות מטה ובסוף היום, בלילה, לצאת לפעילות מבצעית עם המג"ד והחפ"ק.

שילוב קסום. כל-כך קסום שהרגשתי שהתפקיד הזה נתפר למידותיי.

במשך שנים הייתי שליח של המסלול, הסתובבתי בכל מקום וסיפרתי לכולם שזה הדבר המושלם!

שילוב בין טכנולוגיה ללוחמה! היה לי נאום קבוע.

במלחמה חוויתי על בשרי כמה תפקיד קצין הקשר הוא תפקיד קריטי. היכולת לאפשר רציפות, לאפשר סגירת מעגלים וקשר בסיסי. הוא נחוץ להשלמת כל משימה בצה"ל, וזו זכות לעשות את התפקיד הזה בתוך לחימה, עם קרמי על הגב, נשק ביד אחת ומכשיר קשר ביד השנייה. באמת ובתמים האמנתי, ועדיין אני מאמין, שתפקיד הקשר"ג הוא אחד התפקידים המיוחדים והמספקים שצה"ל יכול להציע.

לא יודע אם הסברתי מספיק כמה אני מחובר לתפקיד, במשך שנים הייתי מסתובב קבוע לקריאת "קשר"ג!".

יש מצב שאני עדיין מסתובב אם אני שומע את זה ברחוב. האתוס הזה נבנה בעיקר בתהליך המסלול, כשאתה עדיין לא מבין כלום, הכול בתיאוריה, אבל הם עושים עבודה ממש טובה שם להכניס לך הכול למוח.

השלב האחרון בקורס הקצינים נקרא "השלמה חילית". זאת הפעם הראשונה בערך שאנחנו כקציני קשר נוגעים במשהו שהוא לא לוחמה. לא מנווטים, לא פרט חוליה, לא ריצות, אלא מתחילים להתעסק במערכות טכניות. לומדים שעות על גבי שעות מהיסוד מהם גלי רדיו ואיך הם עובדים, ואיך מבחינה פרקטית נוגעים בידיים ואיך להפעיל הכול. לי זה הרגיש כמו לונה פארק. סוף סוף לא בוחנים אותי על פי היכולות שלי בריצה או בכוח, למרות שבשלב הזה כבר הורדתי 20 ק"ג (!) והייתי מאוד בכושר, לא הייתה לי ממש ברירה.

פרחתי ב"השלמה". הידע המקצועי שלי כחייל סדיר העניק לי יתרון על שאר המסלול, שלא ידע יותר מדי והיה צריך להתחיל מאפס. נהייתי מכל רגע בהשלמה. עד כמה שזה שלב קשה, סוגרים 28 ימים ברצף בשטח, ישנים שעות בודדות בלילה, ועדיין התקופה זכורה לי כחווייה חיובית לגמרי.

לקראת סוף ההשלמה מתחילים לדבר על שיבוצים. אצלנו השיבוצים לא מסובכים מדי, כולם הולכים להיות קשר"גים, אבל השאלה היא איפה. יש ספקטרום מסוים, שולחים לצנחנים, נח"ל, קומדו וכל החי"ר הסקסי את מי שנראה טוב ומדבר טוב. את הבינוניים בדרך כלל שולחים לחי"ר גבולות ודומיהם. את החנונים, מי שחזק מקצועית אבל פחות מפקד, שולחים לשריון. ואת המוצלחים באמת, שולחים ליחידות מיוחדות כדי לשמור על סטטוס קוו עם כל היחידות, או לגולני, הנדסה וגבעתי, ששם האתגר הוא גם מקצועי. לכלי יש מערכות שו"ב (שליטה ובקרה) ומערכות שדורשות התייחסות, כך שחייב קצין קשר עם ראש טכני. ויש גם כוח אדם בעייתי, מה שדורש מפקד.

אני רציתי גולני, סירת גולני. זה היה החלום שלי. גם קשה, טכני, מאתגר, וגם סקסי מאוד.

מתחילת הקורס נבנה קשר מיוחד שלי עם מפקד הקורס. לאורך כל המסלול תמיד היו צוחקים עליי שלי ולמפקדים יש קשר מיוחד, כי הייתי חצוף, הייתי מדבר איתם בגובה העיניים ולא מלמטה וזה היה פותח לי דלתות.

אבל בהשלמה זה היה קשר שונה, היה לנו חיבור על ההתחלה, ולאורך כל ההשלמה היו לנו שיחות ארוכות לתוך הלילה על החיים, על משמעות תפקיד קצין הקשר ועוד.

יום אחד מפקד הקורס לקח אותי לשיחה וסיפר לי שהוא מייעד אותי להיות בהנדסה קרבית. ישר התנגדתי ואמרתי לו שאני רוצה להיות בגולני, סירת גולני.

לאורך כל השבועות לאחר מכן, הוא היה מקיים איתי שיחות ומסביר לי כמה חשוב שאלך לגדוד 603, שהמצב שם בעייתי, שהם מאמינים שזה מתאים לי ממש. באותו זמן הייתי בטוח שהוא מחרטט אותי, כי הם צריכים לסגור פינה והוא רוצה לעשות את זה יפה ולא לשים שם מישהו שיודח (באותה שנה הודחו שני קציני קשר מגדודים של הנדסה קרבית).

סירבתי בעיקשות. יום אחד הוא לקח את כל המסלול לשיחה, דיבר על כל מיני דברים, ואז הוא סיים באמירה הזאת: "אני בטוח שכולכם רוצים ללכת לסיירות וליחידות מיוחדות ולהיות בטופ של הטופ, אבל אני רוצה להגיד לכם כאן, מול כולם, שמבחינתי הכי טוב ילך להנדסה קרבית". תוך כדי האמירה הזאת הוא בהה בי. הייתי מאושר. הוא חושב שאני הכי טוב. אני אהיה מצטיין. טוב, אלך להנדסה. שיכנע אותי. בשבוע של הטקס עשינו חזרה גנרלית ובה הקריאו את המצטיינים: "מצטיין מופ"ת למסלול זעמן הינו רועי פדידא". ברור, לא הייתה פה שאלה.

"מצטיין מסלולי של זעמן הינו" העברתי את הנשק לאפשטיין, כדי שאוכל ללכת לקבל את התעודה. "שגיא שירצקי".

שגיא מסתכל אליי אחורה בפרצוף מצטער, משאיר את הנשק ורץ לקבל את התעודה. רציתי לקבור את עצמי ברצפה, כמה

רציתי את התעודה הזאת. הרגשתי שהתעודה הזאת היא החותמת להצלחה, למהפך שעשיתי. וברגע שלא קיבלתי אותה הרגשתי שהעולם קורס. עזבתי את הטקס בעצבים והלכתי. מפקד הקורס הלך אחרי, התפרקתי מולו ושאלתי אותו למה הוא פיתח לי ציפיות, למה הוא הטעה אותי.

הוא הסביר לי שמצטיינים כל הסגל בוחר ושגיאה היא יותר מתאים. הלכתי לו באמצע הדיבור. שגיאה רץ אליי ושאל אם אני רוצה שהוא יבקש שאני אקבל במקומו, אמרתי לו שברור שלא.

לימים הבנתי, שרק על השאלה הזאת הגיע לו לקבל את המצטיין, להיות מצטיין זה מעבר ללהיות הכי טוב, זה אופי. לקח לי שנים לפרגן לו באמת. זאת הייתה נקודה שכאבה לי במשך תקופה ארוכה.

באותו היום התקיימו השיבוצים. השיבוצים מתקיימים במשרד מפקד הבה"ד. יושבים בשולחן קצין הקשר הראשי, מפקד הבה"ד, מפקד המגמה ומפקד ההשלמה. אתה נכנס, שואלים אותך מה השיבוץ שאתה רוצה ולאחר מכן אומרים לך מה השיבוץ שקיבלת.

לפני הטקס תכננתי להגיד שאני רוצה הנדסה קרבית, אבל עכשיו החלטתי שאני אעשה לו דווקא ואגיד סיירת גולני. בדיעבד זאת מחשבה טיפשית, הרי הקשר"ר רק מקריא את ההחלטה, לא באמת אכפת לו מה אני אגיד, אבל לא חשבתי על זה באותו רגע.

כולם קיבלו שיבוצים, נשארנו שניים אחרונים: אני וטל אוקנין.

שני השיבוצים האחרונים שלא שובצו הם גדוד 603 וסיירת גולני. חבורת מזוכיסטים.

לא הספיק המתח שהיה שם, הם החליטו שנכנס ביחד לחדר, אני וטל אוקנין, שני החברים הטובים, הסתדרנו כל-כך טוב בהשלמה. עד לאותו רגע.

הקשר"ר ברך אותנו ופנה אליי קודם כול: "חננאל, מה השיבוץ שהיית רוצה?" עניתי לו: "המפקד, אני רוצה להיות סגן קשר"ג בסיירת גולני" הוא הנהן והמשיך לטל: "טל, מה השיבוץ שאתה היית רוצה?" וטלטול, בצחוק נבוך "אממ גם אני, סיירת גולני".

ובלי למצמץ, הקשר"ר חרץ גורלות.

טל, אתה סגן קשר"ג סיירת גולני.

חננאל, אתה סגן קשר"ג גדוד 603.

בהצלחה לשניכם.

בפעם השנייה באותו יום, הרגשתי אכזבה כואבת, אגרוף לבטן.

לימים, הפכתי להיות סגן בגדוד 603 ולאחר מכן קשר"ג בגדוד ואמרתי תודה על כל רגע. הייתה לי מחלקה מדהימה, נגדים ומפקדים טובים והדרך שנשללה לי הייתה תפורה למידותיי. מאז ועד היום אני לא זוכר החלטה שהייתה נגד האינסטינקטים שלי, ושהפכה להיות כל כך נכונה עבורי.

באחד מהשבועות הראשונים בגדוד כסגן קשר"ג, סגרתי שבת במוצב בחרמון כקצין מוצב. המשמעות היא שהייתי

אחראי על האבטחה של המחנה, אחראי על החיילים ובגדול שכולם נשארים בחיים. הייתי קצין צעיר, בלי ניסיון יותר מדי וממש בתחילת התפקיד.

כמה שעות לפני כניסת שבת החמ"ל עולה מולי בקשר "משנה כספית, יש אירוע בש"ג, צריכים אותך".

עליתי על ציוד ורצתי לש"ג בטירוף, בדרך לקחתי איתי חייל מנוזל שמצאתי בדרך.

המראה שחיכה לי בש"ג היה מפתיע, הזוי ברמות, קשה לי להאמין לעצמי אפילו כשאני כותב את זה.

השומר מכון נשק על מונית אזרחית, בתוך המונית יושב נהג מזרחי בשנות ה־60 לחייו, ומאחור יושב בחור חרדי שממלמל לעצמו בלי הרף. תבינו, מוצב החרמון נמצא בסוף העולם, בגבול עם לבנון ומרחק נסיעה משמעותי מכל מקום הגיוני. אמרתי לחייל להוריד את הנשק ולהירגע, כדי שנבדוק מה מידת הסכנה בשני הזקנים במונית.

פניתי אליהם, בזהירות מסוימת, ושאלתי מה הם עושים פה. הבחור מאחור המשיך למלמל בלי הפסקה הברות לא ברורות והנהג היה עם פרצוף חלול. הבנתי שהסיכוי להוציא איזשהו פריט מידע זה מהנהג. לחצתי על הנהג והוא הסביר לי שהוא אסף את האדם הזה מתל אביב: "הוא ביקש להגיע לחרמון, אז לקחתי אותו" וחזר לבהות באוויר. באותו רגע לא ידעתי אם מותחים אותי, אם זה תרגיל או שאני סתם פשוט משתגע. אמרתי לאדם שישב מאחור לצאת החוצה, הוא סירב. הוצאנו אותו בכוח, ואז אחד החיילים אמר שיש לו משהו ביד שהוא לא מוכן לעזוב. שוב נשקים מכוונים, היו כבר פיגועים עם

אנשים שהתחפשו ליהודים, והסיטואציה הזאת מספיק הזויה. הכרחנו אותו לעזוב את מה שהוא החזיק, ולאט לאט הוא התחיל למלמל יותר ויותר בקול, "אני חייב להגיע לגן עדן", "גן עדן, חייב להגיע לגן עדן". הבנו שיש פה אירוע אחר לגמרי. סיימנו לזכות אותו בנוהל מעצר חשוד, הבאתי לו כיסא וכוס מים והתחלתי לתשאל אותו.

התברר, שהוא רצה להגיע לגן עדן. מישהו הסביר לו שהשער לגן עדן נמצא בחרמון, אז הוא לקח מונית להגיע לפה.

מי לא היה עושה את זה, הגיוני סך הכול.

אמרתי לאחד החיילים להתקשר למגן דוד אדום. הוא הסתכל עליי בעיני עגל ושאל "מה להגיד להם? שיש פה מישהו שמנסה להגיע לגן עדן ושיבואו לקחת אותו?" כן, עניתי בהכי רגוע שלי.

אחרי חצי שעה הגיע אמבולנס, לקח אותו לאן שלוקחים אנשים שמחפשים את גן עדן בחרמון ונשארנו עם נהג מונית אבוד שמחכה לאלף שקל שלו.

ככה נגמרה עוד אחת מעשרות הסיטואציות ההזויות שעברו עליי בשירות הצבאי.

כשהייתי קשר"ג ב־603 הייתה לי פעילות מבצעית אחת שזכורה לי במיוחד. סגרתי שבת עם הסמג"ד. כמה דקות לפני כניסת שבת עולים מול הסמג"ד בקשר: "משנה, יש מודיעין על נשק חם שבוצע בו שימוש בפיגוע, אנחנו יודעים בדיוק איפה הנשק".

הסמג"ד מסתכל עליי, מסתכל על החפ"ק שלו, תוך שתי קטנות אנחנו בתוך ה"דוד" עם ציוד. אני עולה מול מ"פ ד' שיחבור אלינו באדוריים ושנאנחנו נכנסים לחברון להחזיר נשק.

איך שנאנחנו נכנסים לחברון אני מבין לאיזה "ברוך" נכנסנו. אנחנו מגיעים ל"קסבה" ושם מחכים לנו 200 פלסטינאים עם אבנים, מיידים אותם על הג'יפים. הם מבינים בדיוק לאן אנחנו מגיעים.

הקמ"ן איתנו, מדבר עם המשת"פ בטלפון שמכווין אותנו לאן להגיע. שמאלה, ימינה, ישר בכיכר.

מגיעים למרכז ה"קסבה", רואים מולנו סקודה סופרב 2004 לבנה, שני גברים מקדימה, שלוש נשים מאחורה. סביבם בערך 70 פלסטינאים. אנחנו מגיעים, פורקים, מתחילים להעיף מעלינו את כל החצי מחבלים מהרכב ומנסים לייצר טבעת שנוכל לעבוד בה.

הקמ"ן צועק: "הנשק ברכב! בוודאות!"

אנחנו מגיעים לרכב, מעיפים בכוח את הגברים מהרכב, מתחילים לסרוק, מושבים קדמיים אין כלום.

חייבים להוציא את הנשים. הגברים הפלסטינאים מתחילים להשתגע מסביב, אל תגעו בהן! צורחים לנו בערבית ומתחילים לזרוק אבנים. מרחוק אני מזהה מצית נדלקת.

מצית נדלקת זאת נורה אדומה, זה רגע מרגש, רגע שאומר שעכשיו אפשר לירות על מנת.

חשוב רגע לעצור ולהסביר שאני לא נהנה מהרג של אנשים, גם לא מהרג מוצדק. אבל יש משהו שמוציא מהדעת שזורקים

עליך אבנים ואתה לא יכול באמת לפגוע באנשים שמנסים להרוג אותך עם האבנים.

אבל עם הבקט"בים זה סיפור אחר לגמרי. בקבוק תבערה הוא אחד הדברים המסוכנים. אם הוא פוגע בלוחם צה"ל, יש סיכוי גבוה שהוא ייהרג ממנו. הוראת הפתיחה באש של המג"ד שלי לבק"טבים הייתה ברורה מאוד, כדור לראש. אני טוען כדור, מכוון לבחור עם המצית, אני ננעל עם המפרו מור על המחבל.

אני סופר: 3, 2, ו... הבן זונה מדליק סיגריה.

הורדתי את הנשק, נשמתי לרווחה. אף פעם לא ידעתי אם באמת רציתי את זה או שזה באדרנלין של הפעילויות המבצעיות. בחזרה לסקודה, אנחנו לא יכולים להוציא אותן, שלוש נשים עם תינוקות על הברכיים ואנחנו לא יכולים לגעת בהן כי הן נשים, למרות שיכול מאוד להיות שהן פאקינג מחבלות. מחכים שלוחמות המג"ב יגיעו. חצי שעה עוברת והן מגיעות. אפשר להגיד עליהן הרבה דברים, אבל עם המדים האלה הן הצגה, נראו טיל.

מוציאות אחת מכל צד, נשארתי המחבלת במרכז. באותו רגע כבר הבנתי שהיא מחבלת מהגדולות שראיתי. מכוערת כמו הלילה, בוכה עם נזלת שנוזלת לה מהאף ומחזיקה את התינוק בן 9 החודשים שלה ביד כאילו הוא מתנה לחג. באותו רגע באמת התלבטתי מה נכון לעשות, הרי הוא ממש פעוט. הקמ"ן מסתכל לי ולסמג"ד בעיניים, תקשיבו, הנשק מתחתיה, הוא חייב להיות שם.

אחת המג"בניקיות מקבלת שם עצבים, לוקחת את התינוק. אחת אחרת נותנת אגרוף למחבלת. מוציאים אותה משם. ואיזו הפתעה חיכתה לנו: M4 של לוחם צה"ל מגואל בדם מתחת לרגליים של הבת זונה. החזיקה את התינוק שלה מעל נשק שרצח יהודים, זו הסימטריה.

תקופת התיכון שלי לא נראתה כמו של רוב בני הנוער בישראל. למדתי בישיבה תיכונית שנקראת "מקור חיים". למי שלא מכיר מה זאת ישיבה תיכונית, זה בית ספר שמשלב תורה ולימודים. לומדים את כל הבגרויות כמו תיכון רגיל, ובנוסף בערב ובבוקר משלבים לימוד תורה. רוב הבחורים בציבור הדתי-לאומי הולכים ללמוד בישיבות תיכוניות.

אבל זאת לא הסיבה שתקופת התיכון שלי הייתה שונה. אני לא למדתי, לא את התורה ולא לבגרויות. פשוט לא התחברתי ללימודים. זה נושא לספר אחר, אבל בקצרה, יש לי בעיות קשב וריכוז. "בעיות", נו שוין.

המוח שלי בנוי בצורה אחרת, או כמו שד"ר אדוארד האלוול הגאון הסביר פעם לילד עם ADHD:

"יש לי חדשות מדהימות בשבילך. יש לך מוח מדהים. יש לך מוח עם מנוע של פרארי, חזק ומדהים, אבל – יש לך בעיה: יש לך מעצורים של אופניים! אתה לא יכול לעצור כשאתה צריך וזו בעיה שעלולה לעשות לך צרות, כי זה יגרום לך להתרסק".

אז בשנות התיכון שמו לי בלמים. כשהתגייסתי הם השתחררו, אבל עד אז הייתי בעיקר לומד מה זה החיים ופחות לומד את מה שניסו ללמד אותי.

בישיבת מקור חיים הבינו את זה, חיבקו אותי ונתנו לי מרחב ללמוד, להתפתח ולעשות את מה שאני מרגיש לנכון לעשות.

ביום חמישי ה־12 ביוני 2014 קרה אחד האסונות הקשים שידעה ישיבת מקור חיים, ומדינת ישראל בכלל.

בכל יום חמישי יש בישיבה דבר שנקרא מְשָׁמֵר, שזה כינוי ללימוד תורה במשך לילה שלם, משעות הערב המאוחרות ועד לתפילת ותיקין. אצלנו בישיבה זה היה קורה בימי חמישי. בנוסף על לימוד התורה הייתה ארוחה מפנקת בכל חמישי בערב לכבוד ה'משמר'.

הייתי התלמיד האחרון בישיבה. כמעט אף פעם לא הייתי מגיע ואת רוב הישיבה לא הכרתי, ורובם לא הכירו אותי.

אבל את ארוחות הערב של יום חמישי לא הייתי מפספס.

ב־12 ביוני הגעתי כמובן לארוחת הערב, וכשהגעתי גיליתי שהמנה היום היא פיצה! אין יותר מרגש מזה.

אחד האחראים על החלוקה היה בחור נחמד בשם נפתלי. הכרתי אותו מהשכבה, שלום שלום לא מעבר, אבל הוא היה מהשכבה שלי. קרצתי לו ושאלתי אותו מאיפה אני משיג עוד פיצות, הוא אמר לי לחכות כמה דקות ולבוא מאחורה.

הלכתי מאחורה עם עוד בחור מהישיבה שרתמתי למשימה ושם נגלה לנו מצבור הפיצות! לקחנו חבילה ורצנו החוצה מאושרים עם כמות הפיצות הענקית שהרווחנו.

לאחר ארוחת הערב כל התלמידים הלכו ל'משמר'. אני מיציתי את הסיטואציה והלכתי הביתה. טוב, לא בדיוק הלכתי, בגוש עציון באותן שנים הייתה דרך אחת מרכזית להגיע ממקום למקום – "טרמפים", איזה פתרון מושלם!

שים את האצבע, בכל מקום בגוש, ותוך כמה דקות יש לך מונית בחינם שתיקח אותך למחוז חפצך.
חלום.

יצאתי מהישיבה, הרמתי את האצבע, שתיים־שלוש דקות עד שעצר לי בחור והקפיץ אותי לאפרת. הגעתי הביתה והלכתי לישון.

אחרי כמה שעות נפתלי פרנקל וגיל־עד שער מהשכבה שלי עשו בדיוק אותו דבר. יצאו מהישיבה ותכננו לנסוע הביתה. עמדו באותו מקום שעמדתי בו והרימו את היד לטרמפ. הגיעו שני מחבלים מחופשים ליהודים, לקחו אותם (יחד עם עוד בחור, אייל יפרח) ורצחו אותם.

נפתלי וגיל־עד, יהיה זכרם ברוך, רק רצו להגיע הביתה ונרצחו רק כי היו יהודים. את זה שהם נרצחו מייד, גילינו רק בדיעבד, הם היו נעדרים מספר שבועות ובגדר "חטופים".

לאחר מכן פרץ מבצע "צוק איתן" בעזה, שאחי נלחם בו באותם השטחים שאני אלחם בהם כ־10 שנים לאחר מכן.

זה מה שהוביל אותי ב־7.10 להיות חמש דקות אחרי זה עם הווסט והקסדה ברכב ולהתחיל להדריים. נוסע לעזה.

אני בג'יפ, בדרך דרומה.
הגוף מתמלא תעצומות נפש, אני ממלמל לעצמי שאני אוהב את המדינה, זה מה שצריך לעשות.
עוברות מספר דקות ואני מקבל שיחה מהקשר"ח.
הצפון מתפתח, כנראה נכנסים ללבנון, תגיע דחוף לצפון.
סעמק, רציתי להגיע לעזה.
אני מסתובב ומתחיל נסיעה לצפון. כל הדרך בחדשות מעדכנים על מספרים שממשיכים לעלות.

6

"קצביה"

16:25 ,7/10

מחנה קצביה.

אני נכנס בש"ג, מנסה להיזכר איפה זה הפלח"ק. אני עוצר איזה חייל: "איפה זה הפלח"ק?" הוא מסתכל עליי במבט חלול: "לא יודעים איפה הסמח"ט", וממשיך ללכת. אני מוצא את הפלח"ק, מחנה מחוץ לפלוגה ונכנס למשרד של הקשר"ח.

הקשר"ח קופץ אליי, או! חננאל!

אני חושב שבאותו שלב עוד לא הבנו שהעולם קרס לתוך עצמו. הבנו שיש אירוע גדול, אחד מהגדולים שהמדינה ידעה, אבל איפה זה ואיפה מלחמת יום כיפור.

במשרד נמצא עוד קצין ועוד נגד, את שניהם אני מזהה במעורפל מהשירות הסדיר.

"בוא נעשה הערכת מצב" אומר הקשר"ח. מתחיל בהסבר שהמצב בדרום רע מאוד ושבצפון מתפתח משהו. חטיבה 7 מיועדת להיכנס לצפון.

עד כאן סבבה, לזה התאמנו. אנחנו מתחילים לעבור על התוכניות, גדוד 82 נכנס מפה, 77 מכאן.

עוברים לשבצ"ק (שיבוץ קרבי): "שלושתינו בקדמית, חננאל, אתה תהיה בחפ"ק?" באותו רגע עברה לי רק מחשבה אחת בראש, יש! האהבלים האלה לא רוצים להיות חלק מהחגיגה. "כן, כן אני אהיה בחפ"ק" עניתי בחצי שמחה.

לא ידעתי ששבועיים לאחר מכן אצטרך להשתין בבקבוק והם יישנו על מיטה באיזה בית מפנק.

תוך כדי שהקשר"ח מדבר נופל לי האסימון, אין לי מושג מה זה החפ"ק מח"ט. הייתי קשר"ג, אני יודע מה זה חפ"ק מג"ד, אבל מה זה חפ"ק מח"ט.

לא רציתי שהם יחשבו שאני חושש, או מפחד או משהו. אז שתקתי.

הקשר"ח סיכם בזה שהוא יורד לקדמית כבר, היא הייתה ממוקמת ליד הגבול. "חננאל, אתה קשר"ח ב' עכשיו, אתה אחראי על הפלוגה".

רגעעע, מה? אני חפ"ק מח"ט. מה אני קשור לחיילים עכשיו. לא הספקתי לתהות אפילו חצי מחשבה, ואף אחד לא נשאר. אני יוצא מהמשרד ורואה מולי 40 חיילי מילואים עם פרצוף של "אמא הבטחת לי אוכל לשבת".

שם הבנתי איך סיבנו אותי יפה. החפ"ק מח"ט לא אז כרגע לשום מקום, אז אני עושה בייביסיטר.

אני מזהה חייל שיוצר איתי קשר עין, תופס אותו ביד ושואל אותו "איך קוראים לך?", אחרי היסוס מוזר במיוחד הוא עונה

לי "איציק", "יופי איציק, תפוס את כולם לח', חמש דקות אני בא לעשות תדריך".

בתפקיד האחרון שלי בסדיר הייתי מ"פ בפיקוד צפון, מפקד פלוגה שנקראת "פלוגת מרחב", חצי אחד של הפלוגה אחראי על כל הבסיסים עם האנטנות הענקיות שאתם רואים בצפון. בגדול, היו לי כמה חיילים בכל בסיס כזה ביחד עם צוות שמירה שמתחלף כל הזמן.

לחצי השני היו כלים צבאיים ענקיים, סוג של משאיות עם מערכות קשר עליהם. הם היו יוצאים לאמצע שום מקום, פורסים את המערכות בשטח ושוהים שם איזה שבוע כל פעם.

היו בפלוגה בערך 40 חיילים, קצינים ונגדים.

אחד הדברים שהייתי צריך לעשות באופן קבוע בתפקיד זה לדבר מול הפלוגה. תדריכים פלוגתיים, תדריכים לפני פעילויות, שיחות פלוגה. היה דבר אחד שהייתי מנסה להימנע ממנו תמיד – הענקות דרגה.

היה לנו קטע בפלוגה, שעל כל הענקת דרגה, כל הענקה! הייתי צריך להעניק אותה. עכשיו אתם בטח אומרים, מה אתה קטנוני? יש לזה ערך, תעשה את זה באהבה.

כן אה? אתם יודעים מה זה שמגיע לך חייל בן 18 ובמבה ואחרי חודשיים מקבל רב"ט ואתה צריך לתת נאום מול כל הפלוגה כמה מגיע לו הרב"ט הזה, נו באמת.

אולי אם לא הייתי מגיע מגדוד לוחם זה היה נראה לי לגיטימי, אבל כיבדתי את המסורת של הפלוגה.

טוב, חצי כיבדתי, בפיקוד צפון יש מקום שנקרא: הבור. בלי לפרט יותר מדי, הבור הוא פשוט בור באדמה שנמצאים שם חלק מהחיילים והיינו עושים שם פגישות. לפעמים כשהייתי יודע שהולכת להיות הענקת דרגה, הייתי אומר לע' שלי שיש לי פגישה חשובה בבור לפני הענקת דרגה, הייתי יורד, עושה "עוקב" מהמספר שלי לטלפון של הע' שלי והייתי יושב שם שעות עם מאיה. כשהייתי בטוח שהשטויות למעלה הסתיימו הייתי עולה, משחק אותה תשוש לגמרי ואומר לכל מי שרואה אותי, וואו איזה פגישות קשות היו. בפלוגה היו בטוחים שאני עסוק בטירוף ושזה הגיוני שפספסתי את הענקת הדרגה, איך הרב אומר: "בקומה ה־50 לא שומעים את המרתף", אז הפוך.

קיצר, פשוט רציתי לספר לכם שאני פשוט עם ניסיון בתדריכים לקבוצות גדולות. סטייתי מהנושא. הגעתי לח' בהתלבטות איך לגשת אליהם. מצד אחד הם מילואימניקים, מצד שני צריך לתפוס אותם, אנחנו במלחמה, מצד שלישי אני גם במילואים. החלטתי פשוט להיות הכי כן שאני יכול, ספר פתוח. והתחלתי: "אנחנו במלחמה, מאות ישראלים נרצחו וזה יהפוך בשעות הקרובות לאלפים. כולכם הגעתם לכאן תוך שעות ספורות, אז כנראה אני לא צריך להסביר לכם מה המשמעות שלכם. אתן רק הצצה קטנה, חטיבה 7 הולכת לתמרן בימים

הקרובים בדרום לבנון, את התוכנית אני לא אספר לכם, אבל זה תמרון שלא היה כמוהו. אתם, חיילי המילואים של פלח"ק 7, הינכם אחת האצבעות המשמעותיות ביותר ביד התמרון הזאת.

אני אקריא את השבצ"ק עכשיו, כל אחד שאני מקריא את השם שלו חותם על ציוד ורץ לכלי להעלות כשירות. ניפגש בפנים, בהצלחה".

וככה, 40 איש שעזבו משפחות, ילדים וחברות, הסתכלו לי בעיניים בלי להכיר אותי, ופשוט רצו לעבוד.

בלי לגמגם על השיבוץ שלהם, בלי לחשוב אפילו להעסיק אותי או מישהו במשהו שמפריע להם, 100% הירתמות.

עכשיו זה מרגש נכון, אבל מה שקרה בשבועיים לאחר מכן אף אחד לא צפה.

הפקודה להיכנס ללבנון חוזל"שה, ישבנו על התחת במשך שבועיים בכלים במחנה קצביה בלי לעשות כלום, כלום.

כל ההירתמות שהייתה בשעות הראשונות הלכה לאיבוד, אנשים התחילו להתלונן על מה שהשאירו מאחור ושהם לא עושים כלום.

יום אחרי יום מצאתי את עצמי בייביסיטר, חושב על הכמות נרצחים הלא נתפסת ומפסיד בפלייסטיישן במועדון של הפלוגה.

גם אני התחלתי להרהר אם זה מה שאני צריך לעשות עכשיו. אחד הדברים שהיו הכי קשים בשבילי בצבא, כחייל, כמפקד

מחלקה וכמפקד פלוגה, זה הציות לפקודות למרות שהן לא ברורות ב-100%.

אף פעם לא הייתי חייל טוב, הייתי פשוט גנרל. יש מפקדים שאהבו שיש תחתיהם גנרלים, ויש כאלה שממש שנאו את זה.

לקראת סיום תפקיד קשר"ג בגדוד 603, התחלפו לי מג"ד וסמג"ד בהפרש של שבועיים.

את שניהם אהבתי מאוד, אבל עם המג"ד היה לי קשר ממש מיוחד, עברתי איתו תקופה משמעותית של שנה וחצי בגדוד, הוא התעקש שאשאר לעוד תפקיד ונתן לי יד חופשית בכל מה שהיה אפשרי בגדוד.

בתור קשר"ג יש יריבות תמידית עם המפ"מ, מפקד המפקדה, כי עקרונית החיילים שלי הם תחתיו פיקודית, אבל אני תחת המג"ד. שיגע אותי שהוא יכול לקבל החלטות על החיילים שלי בלי שיש לי מה להגיד.

תמיד הייתי רב עם כל המפ"מים שהיו לי עד האחרון שהיה אח של האקסית שלי. סיפור ליום אחר.

כשהייתי מגיע לפיצוץ עם המפ"מ הייתי הולך למג"ד, מתבכיין לו קצת והוא היה אומר לי "הכל טוב קשר"ג, כל עוד אתה עושה את העבודה, תעשה מה שאתה רוצה".

הרגשתי כאילו המשפט משלים את מי שאני. בפעם הראשונה בחיים מישהו מבין אותי 100% על הנקודה.

כל עוד אתה עושה את העבודה תעשה מה שאתה רוצה, צריך לתלות את זה על פאקינג שלטי חוצות.

אם הרס"ר היה מעיר לי על השיער, הוא היה מרגיע אותי, הייתי רב עם הקשר"ח, הוא היה מרגיע אותי, בקיצור, מפקד חלום.

ואז הגיע החילוף, כל מי שרצה לפגוע בי לפני זה הבין שיש פה הזדמנות ענקית. אז בחודשיים האחרונים שלי בגדוד המפ"מ החליט לרקום מזימה, חננאל יעלה קצין תורן.

אני? אעלה קצין תורן?

אני בגדוד עוד מעט שנתיים. אין דבר יותר מעליב מלהסתובב עם המכשיר קשר כקצין תורן.

הסתכלתי למפ"מ בעיניים ואמרתי לו: "על גופתי המתה, אני אעלה קצין תורן, לך תזדיין". עד לאותו רגע בדרך כלל הריבים היו מסתיימים שם איכשהו.

אני מקבל שיחה מהסמג"ד לבוא למשרד: "חננאל, אתה עולה קצין תורן ואני לא רוצה לשמוע כלום על זה."

אני לא ממש חמום מוח, אני קצת. וזה הדליק לי את הסעיף. מי אתה?? איך קוראים לך בכלל יא פישר?

גיחכתי ויצאתי מהמשרד.

עוד קצת קדימה אחורה, ריבים וויכוחים שאני מסביר להם יפה שזה לא הולך לקרות, ואני מקבל שיחה מהמג"ד להגיע למשרד שלו.

גם אותו לא הכרתי, אבל תפקיד מג"ד זה כבר תפקיד שאני מכבד.

המג"ד החדש מסתכל עליי כמו קאובוי שמסתכל על סוס שהוא הולך לשבור, עם חיוך קטן בזווית העין: "קשר"ג, למה שלא תעלה קצין תורן?" עניתי לו: "אני מכבד אותך, ואעשה

כל מה שאתה מבקש, כל מה שאתה מבקש, שקשור לתפקיד שלי".

אחרי שהוא הבין שאני לא אשבר הוא הסתכל לי בעיניים: "זאת תהיה מלחמה קשה, הם לא יוותרו לך בקלות, ואני לא יכול לשבור את המילה של הסגן שלי".

הנהנתי ויצאתי מהמשרד.

אחרי כמה ימים של שקט הייתי בטוח שהם שכחו מהעניין והמשיכו להציק לקצין מטה אחר בגדוד, כשהבינו שאני גדול עליהם.

ואז הגיעה ישיבת המטה הארורה שלא סתמתי בה את הפה. ישיבת פתיחת שבוע אצל המג"ד עם כל המ"פים וקציני המטה. הכול הלך סבבה עד שהמפ"מ החליט להעלות את נושא הקצין התורן: "חננאל מסרב לעשות את תפקידו". סליחה? יא חצוף! זה לא התפקיד שלי! יצאתי עליו. למזלי המג"ד לא רצה את זה בהערכת מצב שלו והחליט להשתיק את המפ"מ ולהגיד לו שזה לא ממקומו, ושישתוק.

הבעיה היא שהחוצפה שלי עצבנה את הסמג"ד, ואיך שנגמרה הערכת המצב הוא בא אליי ואמר לי: "אתה קצין חצוף, אם הייתי המג"ד שלך הייתי מעיף אותך". אמרתי לו שהוא חי בסרט.

משם זה הסלים לצעקות, קללות והסתיים בזה שהוא דחף אותי, אז קראתי לו קוקסינל אפס ודחפתי אותו מחוץ ללשכה והוא נפל ברחבת גדוד מול כל החיילים. הוא קם להביא לי אגרוף ושם זה נעצר שכולם רצו לעצור אותנו. מביך קצת, קשר"ג וסמג"ד הולכים מכות ברחבת גדוד. משם הדרך לכלא הייתה קצרה.

הכלא ככלא הוא אחלה חוויה, מרגיש שיצא שם רע למקום הזה. זה ריטריט בתנאים נמוכים, זה מה שזה. אתה מתעורר ב־5 בבוקר, תוהה על החיים, מגיע למסקנות עמוקות, מתנתק מהעולם החיצון, נשאב לשיחות נפש ארוכות, לומד לשחק שחמט. ריטריט.

בחזרה לקצביה, היה לי קשה עם פקודות שאני לא מסכים איתן. לשבת על התחת שבועיים ולא להילחם בחזרה זאת לגמרי פקודה שלא הסכמתי איתה והיה לי קשה איתה, בטח כשהתפקיד שלי היה להיות מ"פ בייביסיטר של פלוגת תקשוב.

בימים שלאחר מכן המספרים התבהרו, 1400 נרצחו, 240 נחטפו.

הטרגדיה הגדולה בתולדות המדינה. תוך כמה שעות נמחקו משפחות שלמות.

את השבועיים בצפון בילינו בלהעלות כשירות, ללמוד תוכניות פעולה על לבנון, להתכונן ולשחק משחקים.

כן זה מתסכל, אבל זאת המשימה.

לא הסכמתי לשחרר אף חייל אפילו לכמה שעות הביתה. אנחנו פה ביחד ואף אחד לא הולך לשום מקום עד שאנחנו מבינים לאן זה הולך.

7

"מלחמה"

14 באוקטובר, מחנה קצביה.

יש פקודה, נכנסים לעזה.

סוף סוף הולכים לחסל את הבני זונות האלה. לקח זמן אבל היה שווה. מעדיף עזה על לבנון, זה טרי. המובילים הגיעו תוך כמה שעות מקבלת ההחלטה. העמסנו קודם את כלי הפיקוד, טנק מח"ט, טנק סמח"ט, טנק אופק. כל הטנקים שהייתי אחראי עליהם.

רק כשהעמסנו אותם הבנתי איזו אחריות יש לי, ושברגע שאנחנו מגיעים לדרום אני עושה אלף בדיקות עד שאנחנו נכנסים.

כל הכלים על המובילים ואנחנו מתחילים נסיעה של חמש שעות בקצב של המובילים לדרום, מגיעים לעוטף ומתחילים לפרוק אותם.

הייתי בטוח שניכנס באותו יום, עבדנו בראבק לא נורמאלי. סוף סוף הנאום שנתתי לחיילים ב־7/10 היה רלוונטי.

אבל גם בהגעה לדרום לקח זמן עד שקיבלנו את האישור הסופי לכניסה. האישור הזה הגיע רק ב־27 באוקטובר.

27 באוקטובר, גבול הרצועה.

זהו, אנחנו בכלים. מוכנים לתזוזה.

חמש שעות לפני זה הייתי בטוח שאני בכלל אכנס אחרי שיהיה טיהור, לא בכניסה הראשונית. אבל אתה מתכנן תוכניות ומח"ט 7 מצחקק לו.

לפני הכניסה הלכתי למח"ט להביא לו את מכשיר הקשר שלו. הוא היה ליד הרוביקון.

גבר נמוך, עם מבט רציני, כריזמה שקטה כזאת. הוא סיקרן אותי מהרגע הראשון.

רצתי עם מכשיר הקשר: "היי, זה המכשיר קשר שלך ללחימה, הוא מכויל ומוכן". חשבתי ששם זה ייגמר והוא יתקדם למיליון הדברים שמחכים לו.

"אתה הקצין קשר החדש שלי?" הוא שאל "כן, חננאל, נעים להכיר אח", הוא נכנס לשוק לרגע מזה שקראתי לו אח ומייד התעשת, "מאיפה אתה?" סיפרתי לו שגדלתי באפרת, עכשיו מתל אביב, דיברנו קצת על עולם ההייטק ומה שאני עושה ואז משום מקום הוא שאל אותי, "יש לך קרמי?", לא ידעתי ששאלה כל כך תמימה, שאלה שכולה טוב, שאלה של דאגה לאחר, שאלה מתוקה, תוביל אותי לחודשיים בנמ"ר עם 10 גברים.

עניתי שכן. "יופי, אתה נכנס איתי עכשיו בנמ"ר, אני חייב אותך איתי". לא הספקתי למלמל והוא שלח אותי לקצין אג"ם להודיע לו.

הגעתי לקצין אג"ם, בחור שרמנטי עם חיוך ממזרי ומלא קסם: "המח"ט אמר לי להגיד לך שאני נכנס איתכם", "מה? אבל אין מקום בנמ"ר". מי שמכיר איך גדוד וחטיבה עובדים יודע שברגע שנאמרת המילה "אין", מישהו הולך לריב עם מישהו עד שה"אין" יהפוך ל"יש".

מפה לשם הוציאו את הקמ"ן וסגרו את השבצ"ק שאני בפנים, כמה שעות לפני הכניסה.

מח"ט, ק.אג"ם, שבעה לוחמים, המ"מ של הלוחמים ואני. איך הגעתי למצב הזה רק אלוהים יודע.

אחד הרגעים הכי חסרי ריכוז שכמעט עלו לי ביקור במלחמה הזאת זה שלב ההגעה לשטחי כינוס. שטחי כינוס זה אזור שכל הכלים נמצאים בו לפני שיוצאים להתקפה, זה שטח שקרוב לגבול אבל עדיין במדינה.

הגעתי עם הג'ימני שלי לרחבה של הטנקים, יצאתי בריצה מהג'יפ ורצתי לתוך הנמ"ר באדרנלין פסיכי, עוד לא מעכל בכלל את מה שהולך לקרות עכשיו.

בנמ"ר, רגע מי שלא יודע מה זה נמ"ר, זה ראשי תיבות של נגמ"ש מרכבה. תמיד הצחיק אותי שזה ראשי תיבות של ראשי תיבות. נגמ"ש זה ראשי תיבות של נושאת גייסות משוריין. שניהם כלים שמיועדים לנייד לוחמי הי"ר בקרב, הנגמ"ש הוא כלי עתיק עוד מסוף מלחמת העולם הראשונה והנמ"ר הוא חידוש ישראלי שלו. הוא בעצם סוג של טנק, רק בלי הצריח. הוא כמובן לא באמת אותו כלי אבל הוא בנוי על אותו רעיון, ומכאן שמו, נגמ"ש מרכבה. מרכבה זה

הטנק הישראלי והנמ"ר בעצם מבוסס על התובה שלו, הוא מכיל כ־10 לוחמים ונהג.

קיצר, תוך כדי שאני מוריד את הווסט, התיק ועוד כמה שטויות בכמה סנטימטרים שהקצו לי בתא האחורי של הנמ"ר, אני שומע רעש מוזר, מסתכל החוצה ואני רואה את הג'מני שלי בנפילה חופשית לתוך טנק בצד השני של המשטח.

דפקתי ריצה שלא נראתה כמוה בתחרויות, שהייתי עובר איתה בראור בלי למצמץ. תוך כדי הריצה אני מבין שאם אני לא מספיק הלך הג'פ. ומה אני אמור לעשות כשאני מגיע אליו? הוא כבר באיזה 20 קמ"ש.

במטרים האחרונים לפני הפגיעה הספקתי לקפוץ, להיכנס לתוך הג'פ, שבנס נשאר עם דלת פתוחה, ולעצור אותו לפני הפגיעה.

מסתבר שהשארתי אותו על D ולא הרמתי אמברקס מרוב כל האדרנלין. זה היה יכול להסתיים באסון אבל הצלתי את זה ואף אחד לא שם לב. יותר מזה, אף אחד לא האמין לי.

זה מזכיר לי שבטירונות היה קטע למפקדים, הם היו לוקחים חייל מהמיטה באמצע הלילה כשכולם ישנים, מוציאים אותו מחוץ לחדר כשכולם בתחתונים, רוקדים סביבו, עושים איתו צחוקים במשך שעות ואז בסוף מחזירים אותו לישון ואומרים לו "אף אחד לא יאמין לך". זה כל־כך גאוני, כי כשאתה מפחד פחד מוות מהמפקדים שלך, ואתה בטוח שהם השטן, אז מי יאמין לי שהם רקדו סביבי בתחתונים ועם בובות בצורת דובי באמצע הלילה.

קלאסיקה.

מסדר אחרון לפני כניסה, המח"ט בודק שכולם על, שהכל ברור, ציוד לחימה לכולם ושהטנקים כשירים ואין בעיות. איתי הוא וידא שכל מה שקשור לקשר בחפ"ק מח"ט תקין ושאיני זוכר איך לירות בנשק, כדי שאם אדרש אז יהיה בסדר. נגמר המסדר, עלינו לכלים. אני עולה ראשון, נכנס לנמ"ר ותופס את המקום השמאלי בסוף.

הנמ"ר בנוי משמונה מושבים ללוחמים, ארבעה מכל צד. הכיסא הכי לא נוח בכל היקום, כיסא שהמציאו אותו במיוחד בשביל שמי שיושב עליו יסבול. בימים הראשונים ללחימה צחקנו על זה שמי שהיה אחראי באט"ל (אגף הטכנולוגיה והלוגיסטיקה) על הכיסאות בנמ"ר ישב עליהם עשר דקות ואמר: "וואו יצא לנו כיסא ממש נוח, אחלה" ויצא מהנמ"ר, כי אחרי 4-5 שעות התחת מתחיל לכאוב ואתה מתחיל מלחמה נפשית על איזה פלח יישא כרגע את הנטל עד ההחלפה הבאה של הפלחים.

בנוסף ל-8 המקומות ללוחמים, יש משולש זהב שמשלים את ה-11: נהג, מפקד וקטלן.

נהג, נוהג.

מפקד, מפקד.

וקטלן, הוא קוטל, יש לו נשק 0.5 על הגג שהוא יורה איתו מבפנים.

ברגע שנכנסתי לנמ"ר התחלתי לעשות חישובים, אסור לי להיות קרוב לכבש, כי אם תהיה היתקלות אז יפתחו את הכבש והלוחמים שיושבים קרוב אליו ימותו ראשונים. אז

אמרתי לעצמי שאהיה בצד הכי רחוק, צד ימין בסוף, אבל אז אמרתי שאם תהיה היתקלות מלמעלה אז אני מטרה נייחת של המחבל, אז עברתי לשמאל בסוף.

התיישבתי לי בנוחות, "נוחות", רגע זה לא מספיק ציני. כמה לא נוח? ממש. תדמינו את עצכם עם חזייה, ואז מעל עוד חזייה, עם כובע גרב, עם נעליים, ומעליהם מגפיים, ועם תיק גב, ומעליו מוצ'ילה, ועכשיו תדמינו שאתם במטוס, ממש קטן וצפוף, ומשני הצדדים שלכם אנשים ממש שמנים. יופי, ועכשיו תדמינו שאומרים לכם שאתם הולכים להיות ככה 21 יום, זה 504 שעות. פאקיג 504 שעות, זה כמו 336 משחקים של ארסנל.

אז זאת בערך ההרגשה. בשנייה שהתמקמתי הגיע המח"ט וכמובן שישבתי לו במקום.

הוא העביר אותי לצד השני, להיות מולו ומתחת למכשיר הקשר. תכל'ס זה הגיוני, לא יודע למה לא חשבתי על זה לבד. וככה, תוך זמן לא רב מהמשרד שלי בקומה ה-13 במשרדי Kaltura, מצאתי את עצמי יושב בנמ"ר, כשהרגליים שלי במספריים עם מח"ט 7, בדרך לעזה.

מתקדמים אל הגבול. הנמ"ר בקצב שלו וכל אחד שקוע בתוך עצמו. לא מדברים יותר מדי. מדי פעם אחד מהלוחמים זורק בדיחה שמצחיקה איזה שניים אחרים וחוזרים לריכוז.

עוד לא היינו החמ"ל המטורף שהפכנו להיות 48 שעות לאחר מכן. היינו עוד כלי בדרכו אל הלא נודע במלחמה.

הגענו אל הגבול: "כולם להישאר ערניים" אומר המח"ט. אין עדיין כלים ברצועה. אנחנו הראשונים שמגיעים כל־כך קרוב. אנחנו על גבול הרצועה. יכול להיות שיש מחבלים ממש מטרים ספורים מאיתנו שמחכים לעשות לנו את מה שהם עשו למסכנים מהעוטף. אני מתמלא עצבים מלחשוב על ה־7/10.

פה, קילומטרים ספורים מאיתנו, יש מעל 250 חטופים שמחכים שנציל אותם, הם אצל המזדיינים האלה, בואו ניכנס כבר. זה כל מה שעובר בראש באותם רגעים.

עוצרים. נקודה אחרונה לצאת ולנשום אוויר לתקופה הקרובה. זהו, נכנסים.

אני יוצא עם מגבונים לתת חרבון אחרון בארץ. אין סיכוי שאני מחרבן בנמ"ר, זה כל מה שעבר לי בראש.

מאז ומתמיד היה לי אישיו עם הנושא הזה. כשהייתי חייל, היה יום אחד שהיה לי פיפי בלי הפסקה. בלי הפסקה במשך שעות. לקחו אותי למיון ותוך כדי יש לי פיפי כל הזמן, או לפחות תחושה של דחיפות לפיפי. המסקנה של הרופא הייתה שאני בלחץ והכל בראש. לא סבלתי את התחושה הזאת, אז כשחזרתי מחדר המיון ושאלו אותי אמרתי שהרופא הסביר לי שיש לי אבן בכליות שלוחצת על שלפוחית השתן וזה מה שגרם לזה, ולאט לאט זה ישתחרר.

מחשבה יוצרת מציאות. אחרי שהסברתי את זה לכמה אנשים והם הנהנו לי במבט של "כן, הגיוני..." זה פשוט עבר. פשוט תספרו לאנשים את מה שאתם רוצים להיות, התגובה שלהם תעשה כבר את השאר.

לא יצא לי כלום. חזרתי לנמ"ר בדיכאון ובמקום לחשוב על זה שעוד רגע איזה פסיכי יחליט שנמאס לו מאיתנו, ישלח פה טיל שיעיף פה את כולנו, אני חושב רק על הפיפי שלי. זהו, אנחנו על הגבול. עשרות טנקים ונמ"רים במראה שפשוט ממלא את הלב בגאווה. אנחנו מגנים על המדינה שלנו. זאת המדינה שלנו ושום פעולת טרור לא תיקח את זה מאיתנו. אתם לא יודעים מה הבאתם על עצמכם.

תוך כדי המונוולוג המרגש הזה בראש שלי המח"ט עולה לפקודות, אחד הנאומים המרגשים ששמעתי בחיי.

אני מחזיק לו את המע"ד (מכשיר עזר דיבורי) והוא נואם:

"חטיבה 7, כאן קודקוד. 50 שנים אחרי מלחמת יום הכיפורים, אנו נמצאים כאן בפתחם של שערי עזה. בבוקר שמחת תורה, פרצו מחבלי החמאס ליישובי העוטף וביצעו טבח מחריד בתושביו. נלחמנו בגבורה להגן על התושבים, וחלקכם אף חירפתם את נפשכם.

חטיבה 7, כאן קודקוד. פקדה אותנו השעה, נראה לאויב כי כאן שהתה חטיבת המחץ. נשמיד אותנו בכל מקום אליו יברח עד לניצחון, עם ישראל סומך עלינו, אני סומך עלינו.

תחנות חטיבה 7 כאן קודקוד, נועו למשימותיכם, בהצלחה.

אש, סוף."

ובהתרגשות הזאת, בתחושת השליחות הזאת, חצינו את הגבול.

8

”תקשובי”

השעות הראשונות הן פחד מוות, ליטרלי. כולם שותקים, לא נושמים, לא זזים, לא אוכלים, לא שותים, לא מפליצים, פשוט מנסים להימנע מהכול.

פיפי ראשון בבקבוק. אחד מהלוחמים של החפ”ק כבר לא מצליח להתאפק ומוציא את אחד הבקבוקים, בקבוק נסטי עם פיה גדולה ומתחיל במלאכה.

אני יושב, כל הגוף באדרנדלין, מחזיק את המע”ד ומעביר כל פעם למח”ט כשעולים מולו.

ברגע הזה הבנתי שאני צריך לקבל החלטה איפה אני הולך להיות על הספקטרום התקשובי־אג”מי.

את הספקטרום הזה המצאנו בתקופתנו כקשר”גים. שמנו לב שכל אחד במסלול לקח על עצמו יותר או פחות את התחום האג”מי בהתאם לאופי שלו.

חלק מהמסלול נשאר תקשובי בלבד. המג”ד שלי היה אומר, כל מה שמצפצף ועושה אורות – אחריותך.

מעבר לזה, הם היו מתמקצעים ופותרים תקלות ופשוט מתפקדים כגורם תמיכה מצטיין.

והייתה קבוצה נוספת, שאני השתייכתי לזרם הקיצוני שלה, שבנוסף על התפקיד הטכני לקח את התפקיד האג"מי.

זאת אומרת, לדוגמא כשיש אירוע, אז לנהל אותו בקשר ולא רק לדאוג שהקשר יעבוד. לעלות מול המסגרות בקשר ולוודא האזנה, לקבל דיווחים, להעביר דיווחים מהמפקד ולקבל החלטות קטנות על מנת לשחרר פקקים.

אז בזמן השירות הצבאי שלי הייתי בחלקו הצפוני של הספקטרום, מאוד אג"מי.

באותן שעות ראשונות בתוך הרצועה, כשהתחילו לזרום ידיעות בקשר והתחילו להיות שעות קשות, הייתי צריך לקבל החלטה.

כשהמח"ט והק.אג"ם נרדמו לראשונה ואחד מהמג"דים עלה לשאול שאלה חסרת אחריות, הייתי צריך לקבל החלטה האם אני מעיר את אחד מהם או פשוט עונה לו במקום.

בתור קשר"ג הייתי עונה משהו, אפילו מחרטט משהו בשביל לשחרר את הפקק.

באותו רגע, בתוך הרצועה, מלחמה, לא הייתי מסוגל, הערתי את המח"ט: "מג"ד 77 עולה מולך".

קיבלתי את ההחלטה, אמנע כרגע מלהיות מעורב בדברים האלו.

זאת החלטה שכמה ימים לאחר מכן הקשתה עליי מאוד, כי כשאתה רק תקשובי, אתה חשוב, אבל לא מספיק.

ואני אוהב להיות הכי חשוב שאפשר.

ואז הגיע גם תורי לבקבוק הנסטי. אנחנו כבר עשר שעות בתוך הרצועה, הגיע הזמן לפיפי.

זה לא היה כזה נורא, יצא לי מהר ופשוט תקתקתי את זה. העברתי את הבקבוק לסילברמן כשסיימתי, כדי שישפוך את הפיפי מהחרך ירי.

לקראת סוף היום הראשון החטיבה התחילה להיתקל, 77, 82 ואפילו 603 התחילו לדווח על עשרות מחבלים שפגשו והשמידו.

באותו רגע לא הבנתי לגמרי מה קורה. להיות בחפ"ק זה מצד אחד להיות במקום הכי מסוכן, בחוד של שדה הקרב. אבל מצד שני, אתה לא רואה את האויב, לפחות לא אני.

ישבתי לי בנמ"ר, צמוד למכשיר קשר, עוזר לנהל את הלחימה. היתקלות ראשונה של גדוד 77, אירוע ראשון שדורש פינוי. איזה לוחם הגדוד הזה, כואב לי הלב, כל-כך הרבה לוחמים נהרגו, נפצעו ואפילו נחטפו ב-7/10, ועכשיו הם הראשונים שסופגים אבדות.

סמג"ד 77 עולה בקשר: "2 ב' חטף מטען צד!" "יש פצועים, פינוי דחוף".

ושם התחיל הטירוף של ניהול האירועים. כל פעם שהיה אירוע, כולם היו סותמים בנמ"ר. אין חטיפים, אין כלום. רק אני מחזיק את המע"ד, הק.אג"ם והמח"ט מקבלים החלטות ולאחר מכן המח"ט מוריד פקודות בקשר.

הפינוי הראשון היה פינוי מוסק. המסוק הגיע, לקח לנו קצת זמן להוציא את הפצועים, אבל בסוף הם הגיעו למנחת החירום ופינו אותם.

שלושה פצועים פונו, הרוג שנקבע מותו במקום.

האירוע הראשון שלנו, לא אשכח אותו.

החטיבה הזאת שתדמם כל כך הרבה בחודשים הבאים, התחילה לדמם כאן.

בסיום האירוע יש נפילת מתח. כולם נשענים לאחור ושותקים כמה דקות.

מתחילים לדבר על בנג'י. בנג'י היה קצין האג"ם הקודם. רס"ן בנג'י טרקניסקי נהרג כשפינה פצועים ונרצחים תחת אש בבארי.

המח"ט מדבר עליו בהערצה, וכולנו נכנסים לדיכאון עמוק. יוצאים מהדיכאון עם איזה חטיף. אני לא מוכן לאכול. אמרתי לעצמי שאין סיכוי שאני מחרבן בתוך הכלי. אני לא אוכל ולא מחרבן עד שמגיעים לשטח שאפשר לצאת ולחרבן בו. במשך שלושה ימים כל מה שאכלתי זה אוכל שעושה עצירות, עוגיות עבאדי, נייצ'ר וואלי ושתיתי קצת קצת מים, שלא יהיה לי פיפי.

אבל זה לא היה החלק הקשה. החלק הפיזי הקשה היה השינה. זה לא שלא יכולנו לישון, יכולנו, אבל זוכרים את מי שהמציא את הנמ"ר? סיוט שלא ברא השטן.

ולבחור בן 26 שעבר כבר כברת דרך מהצבא, לבחור שישן רק במיטות קינג סייז עם שש כריות, זה לא פשוט לישון עכשיו בכיסא 50/50 ס"מ ולהישען על איזה מאגיסט בן 19. הכאב בתחת, כל 20 דקות להתעורר ולהזיז את הפלת.

תוך כדי שאני כותב את השורות האלו, אני שם לב שאני יוצא מתלונן, אז אמנע מלהתלונן.

לא משנה, התייעצתי עם חבר והוא שכנע אותי לתאר הכול בדיוק, כי אנשים רוצים לדעת איך החוויה מרגישה, תכל"ס הוא צודק, מי מכם שחושב שאני מתבכיין לגמרי מוזמן לדחוף את הספר לתחת.

אוף, איך נהייתי נרגן עם השנים. כשהייתי ילד הייתי צוחק על כל הזקנים האשכנזים האלה, ואני לפני גיל 30 וכבר מזכיר אותם יותר ממה שאני מזכיר את עצמי בגיל 14.

9

"נ"ט"

הגענו למגנן ראשון, סוף סוף מגנן.

מגנן זה בעצם מקום שהיה פעם מקום, ועבר עליו D9, ועכשיו הוא לא מקום, הוא מגנן.

סוללות גבוהות מכל צד, ואנחנו באמצע, בתוך הכלים כמובן. עדיין אי אפשר לצאת. אנחנו עדיין לא יודעים איפה הם. בדיעבד הבנתי שבאותו זמן שהגענו למגנן הראשון שלנו, חטיבת גבעתי הגיעה למגנן בצד השני של הרצועה. הם נכנסו מצפון וחטפו RPG לתוך הנמ"ר.

אם הייתי יודע את זה בזמן שהייתי ברצועה הייתי מחרבן בתוך ברוסים (מיכל לתחמושת) חודשיים מהפחד.

בלילה הראשון במגנן לא יצאנו אפילו להשתין, נשארנו בכלים.

בבוקר השני יצאנו בפעם הראשונה לנשום את האוויר של עזה הייתה חוויה מוזרה.

כי מצד אחד, איזה כיף זה לנשום, ולא להיות תקוע בתוך קופסת מתכת. מצד שני, איזה פחד ואיזה אוויר מזדיין ומסריח של פגזים וגופות מחבלים.

בזריזות יצאתי להשתין, ורצתי בחזרה פנימה.

בילינו את הימים הקרובים במגנן, הגדודים מסביבנו נלחמים, מוצאים תשתיות אויב, משמידים מחבלים ואנחנו מנהלים הכל מהנמ"ר הקטן.

ואז הגיע הנ"ט הראשון, האמת שזה לא היה בדיוק נ"ט, זה היה RPG.

עשינו הערכת מצ"ב בקשר. כל מג"ד עולה ומדווח את מצבו. ופתאום, בום! ענקי! האוזניים נחרשות, העיניים נעצמות והמוח נכנס לשוק.

כמה שניות עוברות, המח"ט שואל "מי ירה???" אנחנו מסתכלים אחד על השני, שקט.

מי ירה???

מבינים שאף אחד לא ירה.

ואז נופל לנו האסימון שאם אנחנו לא ירינו, אז כנראה ירו עלינו.

אנחנו מסתכלים החוצה ואז המחזה הנוראי מתגלה מול עיניי. הטנק שחיפה עלינו עולה באש, מתוכו יוצאים שני לוחמים בחצי ריצה וחצי קריסה.

בפנים נשארו עוד שניים.

הם קיבלו את ה-RPG, לא אנחנו. בגלל שהם היו צמודים אלינו היינו בטוחים שזה פגע בנו.

האירוע הסתכם בקצין הרוג ושני לוחמים פצועים קשה.

ההבנה שזה כאן, קרוב, מחלחלת עמוק לכולנו.

אין אחד בתוך הנמ"ר שמשחק אותה גיבור, אין פה קשר לגיבור. זאת בחירת מילים לא נכונה.

אין אחד שמסתיר את הפחד שלו, כולם מבינים שזה קרוב. אבל באותה נשימה כולם מסכימים שזה לא משנה, זה לא משנה שזה קרוב, זה לא משנה שזה יכול היה לקרות לנו, זה לא משנה שאנחנו יכולים להיות הבאים בתור וזה לא משנה שלפני יומיים וחצי בכלל לא ידעתי שאני נכנס לעזה.

כולנו כאן ביחד עכשיו ואנחנו נעשה הכול על מנת לעזור למח"ט לנהל את הלחימה בצורה הטובה ביותר. זה תפקידנו. באותו רגע נזכרתי בשיחה שהמח"ט עשה לנו לפני הכניסה: "אתם יודעים מה זה ראשי תיבות חפ"ק?" הוא שאל אותנו. מילמלתי לעצמי: חוליית פיקוד קדמית... "חבורת פיקוד קדמית!" הוא צעק לנו. "אנחנו חבורה, אנחנו לא חוליה. אנחנו חבורה שתעבור הכול ביחד".

חיזק אותי באותם רגעים לחשוב על השיחה הזאת, זה לא אנשים שהכרתי לפני, זה לא אנשים שאני חבר שלהם, אבל באותו רגע זה לא שינה כלום, אנחנו פה ביחד ואנחנו חלק מהחבורה.

10

"מאיה"

בגיל 21 סיימתי תפקיד קשר"ג 603. אחרי ראיון קצרצר עם מג"ד 371, גדוד הקשר של פיקוד צפון, שנינו הבנו שאנחנו דפוקים מאותו הסוג, ומצאתי את עצמי מפקד על פלוגת השטח של הגדוד.

פלוגה יחסית גדולה, מפל"ג (מפקדת פלוגה) גדולה ושלושה צוותים, לכל צוות מפק"צ (מפקד צוות) צעיר ובנוסף עוד נגדים שמהווים אוטוריטה מקצועית.

בשבוע שהתחלתי בו את התפקיד, גם מאיה התחילה את התפקיד.

איזה דבר, אני לא אשכח שבשנייה שראיתי אותה, הרגשתי שיצור שונה נכנס לחדר.

בהתחלה לא הסתכלתי עליה בצורה רומנטית. היא הייתה כמו ילדה קטנה ומוזרה שהסתובבה סביבנו עם צחוק חמוד ונוכחות עדינה אבל מתמדת.

היא נכנסה לתפקיד קמב"צית בגדוד, קצינת מבצעים. היא הייתה אחראית לתכלל את כלל המשימות בגדוד ומאחר שרוב המשימות היו של הפלוגה שלי עבדנו די צמוד.

אחרי כמעט שנה של חברות טובה, ולקראת סיום השירות הצבאי שלי, הבנתי שיש לי פה משהו שלא יכול להתפסס. הייתי אחרי פרידה, ואחרי תקופה של שטויות של ילד בן 21 ומשחקים שלא משחקים, הבנתי יום אחד שזה זה.

הדבר המיוחד הזה שמול הפנים שלי, הלב הטהור הזה, הוא הייעוד שלי, לפחות בשנים הקרובות.

וככה, מאיה הפך למאיו, והחיים שלי הפכו למאושרים הרבה יותר.

אני חושב שמה שמאפיין את הזוגיות שלנו יותר מהכול זה הצחוק, אנחנו צוחקים מהכול.

זה התחיל בזה שהייתי עובד על מאיה כל הזמן, מורח אותה, דוחף אותה לבריכה, ממציא שיש לה זיעה בבית שחי, שהיא חזרה מהשירותים עם כתם פיפי ועוד ועוד.

היא הייתה מחזירה לי בדרכה כל פעם. בהתחלה היא הייתה מדגדת אותי המון, ואני רגיש רצח לדגדוגים. הבנתי שאני חייב לעשות פה צעד אמיץ בשביל למנוע את המשך החיים האומלל שמצפה לי עם דגדוגים בכל פינה. זה ממש גרם לי לחרדה המחשבה על דגדוגים. אז פעם אחת כשהיא התחילה לדדג אותי, עשיתי כאילו זה לא מזיז לי ואמרתי לה: "את יודעת שלא מזיז לי דיגדוגים", וזהו, ככה נגמרה הסאגה.

במשך שנתיים הגברת הייתה בטוחה שלא מזיז לי דגדוגים אז היא פשוט לא ניסתה עוד, גאוני או מה.

ב-7/10 כשאני קפצתי לחטיבה, היא קפצה לפיקוד, לאותו מקום בו התאהבנו, ומאז ועד הכניסה לרצועה לא התראינו.

לפני הכניסה התעקשתי להיכנס עם סלולר צבאי, זהו טלפון שפועל על רשת צבאית והוא מוצפן. שכנעתי את כולם שחייבים עוד סלולר אחד בחפ"ק מעבר למה שיש ושאני צריך אותו צמוד עליי.

וככה, בזכות יכולות השכנוע המעולות שלי, היה לי ולמאיו ערוץ ישיר בסלולר הצבאי לדבר בכל התקופה ששהיתי ברצועה.

אחרי ההיתקלות הראשונה המשמעותית שלנו, אחרי שהרגשתי בפעם הראשונה פחד קיומי, כל מה שרציתי זה להתקשר למאיה.

גם כדי שתרגיע אותי, כי עם הזמן היא הפכה לחברה הכי טובה שלי.

עצה כללית לחיים, תצאו עם החברה הכי טובה שלכם. זה סוד לזוגיות מוצלחת.

אני זוכר שישבתי במשרד שלי בתור מ"פ, הסתכלתי עליה צוחקת, מדברת, משכנעת, ונפל לי האסימון הזה.

וגם רציתי לשמוע אותה, שאם יקרה לי משהו, אלו הדברים שאזכור.

הרגשתי קצת לא נעים, כי אני היחיד שעשה את זה. למח"ט יש אישה וילדים, והק.אג"ם נשוי, אבל בדיעבד הבנתי שהיחיד שדפקתי זה אותי.

כי לדבר ולשמור על קשר זה הדבר שהכי מקשה על הלחימה. הם שמרו על נתק וזה עזר להם להיות ממוקדים ולא לחשוב על כלום.

אני זוכר שהייתי מוציא את הסלולר הצבאי מהחרך ירי למצוא קליטה כדי להתקשר למאיה בחמ"ל שבפיקוד והם היו אומרים לי "שחרר, אתה פוגע בעצמך, דבר איתה עוד חודש".

אבל אנשי צבא זה חומר אחר, כשאתה יוצא לאזרחות החומר הזה מתרכך, מתעצב מחדש, גם נהיה חלש יותר, אבל גם נהיה גמיש יותר, מכיל יותר, ערני לסביבה.

היו כמה פעמים שהזכרתי להם שאנחנו במקומות אחרים בחיים, שהתחת שלי בצורת הכיסא בקלטורה, אבל זה קשה לתפוס את זה בתור אנשי קבע בצבא שלא חוו דברים אחרים.

לפעמים אני קצת מתחרט שלא נשארתי בצבא. אני אוהב את המסגרת הזאת. היא ממליכה מלכים ומגשימה חלומות. אין מסגרת שממלאת אותך בכזה סיפוק כמו הצבא. להוביל פלוגה של 50 איש בגיל 22 זה משהו שאי אפשר להסביר, זה לקום כל בוקר עם מטרה ענקית מול הפנים, וחץ ענק שאי אפשר לפספס איתו.

כל יום אתה פוגע במטרה.

מצד שני, אתה גם נמצא במטרה שלא בחרת. מאז שהשתחררתי כל מה שאני עושה הוא למצוא את הייעוד, את מה שממלא אותי, מה שמביא לי סיפוק.

התחלתי במנהל עסקים, ואז פסיכולוגיה, ואז סוציולוגיה, ואז סטארט־אפ, ובמקביל התנדבות, וכדורגל ברביעי, ואין לזה סוף.

ואתה צריך לדחוף את עצמך, אין מסגרת שמזיזה אותך מכוח האינרציה, אתה צריך לייצר את האינרציה בעצמך. תודה לאל נולדתי בדור שהמידע נגיש (וגם לצערי, לשיחה אחרת), וקלטתי המון שיטות לייצר אינרציה.

אחד הספרים שהיו הכי משמעותיים עבורי לאחר השחרור מהצבא הוא הספר Atomic Habits של ג'יימס קלייר. הוא מפרט לדקויות הכי קטנות איך עורמים הרגלים ומייצרים כוח שלוקח אותך קדימה.

באחד הפרקים הוא מתאר איזו שיטה שנולדה מהפילוסוף הצרפתי דני דידרו שקיבל מתנה לראשונה בחתונת בתו, מה שהוליד רכישות רבות לאחר מכן, או איזשהו סיפור שטותי כזה או אחר. קיצר הפורמולה היא כזאת: אחרי ש(הרגל מסוים) אני אעשה (הרגל חדש). לדוגמא – אחרי שאוריד את נעלי העבודה שלי, מיידית אשים נעלי ספורט וארד להתאמן. ההרגל שאני תמיד מתחיל איתו עוד מהצבא הוא להציע את המיטה. זה התחיל לי מההרצאה המפורסמת של הגנרל האמריקאי, שמסביר שבשביל לשנות את העולם צריך להתחיל בלהציע את המיטה.

זאת דרך מצוינת להתחיל הרגלים. ממליץ בחום. על הדרך גם ממליץ להתקלח ולצחצח שניים.

וכן, אני אוהב לקרוא. אני לא חנון, פשוט בתור ילד מתנחל זה או שאתה כל השבת עם חברים, או שאתה מסומם מריטלין ואתה קורא ספרים.

מודה לאלוהים על כל רגע כזה שהייתי תולעת ספרים והמוח שלי היה עסוק בלגמוע מידע במקום לפוצץ נפצים.

אני מקווה שעד שאביא ילדים אמצא דרך לגרום להם לקרוא ספרים ולא להיות באינסטגרם, כי אני לא מביא ילדים לעולם שבו הם יהיו תקועים מול הפלאפון מגיל 10.

11

"Pre-טראומה"

לאחר ההגעה למגן הראשון, נלחמנו בתצורה של "לכבוש ולהתקדם" בשפה הלא צבאית והלא מקצועית.

הגענו לשטח וירינו לכל כיוון. מפקדי טנקים בני 19 היו הגורם המקצועי ביותר לקבל החלטה האם להפיל בית או לא, זה חימם לי את הלב.

באים במגע עם אויב, משמידים את האויב, מקימים מגן שבו שוהים מספר ימים וחוזר חלילה.

ככה התקדמנו מאזור בארי עד לים. חצינו את הרצועה לרוחבה.

למגן השני הגענו בשישי בבוקר. ה־90 התחילו להכין את הקרקע למגן, להרים סוללות, ואנחנו בינתיים עברנו מגדוד לגדוד עם הלבנה שלנו.

לבנה זה בעצם מספר כלים שיכולים לתפקד עצמאית בלחימה, לדוגמא טנק, נמ"ר ו־90.

אנחנו היינו שני טנקים ושני נמ"רים, מה שאיפשר לנו להסתובב בחופשיות בין הגדודים ולהיות רגועים שאם ניתקל באויב נוכל להשמיד אותו בלי בעיה.

לקראת הערב חזרנו למגן שה־9D הספיקו להרים בצורה מרשימה למדי, עם מחפורת מיוחדת לנמ"רים שלנו, כדי שנוכל לנהל את הלחימה מהם מבלי לחשוש. לצאת ולהיכנס לעמדות.

כשהגיע זמן הקידוש החלטנו לנסות לנרמל קצת את הימים האלו שעברו עלינו, ימי הלחימה הראשונים מזה כל כך הרבה שנים של צבא ההגנה לישראל. התחלתי לשיר את הפיוט "לכה דודי" בשקט, לעצמי.

לאט לאט הדתיים הצטרפו אליי, ומבלי לשים לב, כל הנמ"ר נסחף בשירה שקטה ומכוונת של לכה דודי.

בבית האחרון הגיעו היריות. רעש ראשון מסוגו שלא שמענו עד עכשיו.

לא אשכח את ההרגשה הזאת לעולם. פתאום אנחנו מרגישים צרורות על גבי צרורות על הנמ"ר. תדמינו רעש של מצילתיים ממש חזק.

ואני קופא.

המ"מ של המחס"ר (מחלקת סיור) צועק על הלוחמים שלו, שני צוותים החוצה, להתפרס ולתת מכת אש!

נהג! לסובב את הכלי לתנועה!

קשר"ג! כנס לעמדת הקטלן! תמצא את האויב ותכווין אותנו! אני קפוא.

הנהג נותן לי דחיפה, זוז!

התעשתתי על עצמי ברגע, קפצתי לעמדה והתחלתי לסרוק. לא יודע מאיפה היה לי הידע המקצועי בכלל. שנים לא

נגעתי במשהו צבאי, בטח שלא הייתי קטלן. אבל הידיים פשוט פעלו לבד.

העברתי למצב טרמי והתחלתי לסרוק.

מצד ימין לשמאל, מלמעלה למטה, את כל המגן ומעבר לו.

מזהה דמות חשודה פתאום. היא לא זזה אבל זה נראה כמו בן אדם. אני מתמקד עליה, עם המע"ד ביד בא לכוון את הכוחות.

ברקע היריות לא מפסיקות. יש פצועים? הרוגים כבר?

הייתי צריך לצאת גם?

זה לא דמות חשודה, זה תמרור. אני מוריד את המע"ד.

כל מה שעבר לי בראש באותם רגעים זה שאני חייב לעוף משם, אני לא יכול להישאר ברצועה.

זה כל כך הביך אותי שזה מה שהרגשתי, אבל לא יכולתי להילחם בזה, זה מה שהגוף שלי רצה.

עכשיו הביתה! הלב דופק במהירות מטורפת, הרגליים לא זזות, רק אני ממשיך לסרוק.

ק.אג"ם עולה בקשר; שלושה מלוכלכים מחוסלים, שני פרחים, אין הרדופים.

אני נושם לרווחה, יורד מהכיסא של הקטלן וחוזר לכיסא המצ'וקמק שלי בנמ"ר ליד מכשיר הקשר.

מנסה לעכל את מה שקרה עכשיו, מנסה להבין למה כל-כך רציתי לברוח משם.

עוד לפני שסיימתי להרהר חזרו לוחמי המחס"ר לנמ"ר באטרף על מה שקרה, בהתרגשות שיא.

מחבקים אותי ואומרים "איזה טירוף קשר"ג! סוף סוף אירוע!!"

אז זרמתי איתם. התרגשות, היתקלות, אטרף. לימים הבנתי, שזה היה אחד הטריגרים לפוסט-טראומה שלי. באותו הרגע שהנפש מרגישה שהיא חייבת לברוח, היא חייבת מפלט. והמוח – הוא עוצר. הוא מוציא פקודה לנתק את הנפש מקבלת ההחלטות כרגע. עכשיו יש מלחמה, עכשיו כולם בתוך זה ביחד, ואת הנפש – את מפריעה. הנתק הזה הוא מה שמלווה אותי עד היום כשילד מפוצץ נפץ, או כשמישהו טורק דלת ממש חזק. הנפש חוזרת לנתק הזה, לנתק שקרה בצדק ובלעדיו לא הייתי מצליח להמשיך את הלחימה. בהתחלה, כשיצאתי מהלחימה, אנשים שאלו אותי אם אני בסדר, אם יש לי פוסט-טראומה או משהו. הייתה לי תשובה קבועה, "לאא... לא חוויתי דברים קשים מדי, ואני בוגר גם, ורק 30% חווים פוסט-טראומה". בהסתכלות לאחור, כל התירוצים האלה הם דגל אדום בפני עצמם. אפשר פשוט להגיד: לא, אני לא בסדר. עברו כמה חודשים, ישבתי בסלון והתחילו דפיקות לב בטירוף, ללא שום הסבר. כשהלכתי לטיפול הסביר לי הפסיכולוג שזה הנתק. באותו רגע לא הבנתי כלום, אבל לפחות הפסקתי לענות בתירוצים על השאלה האם אני בסדר.

12

"חוף"

לאורך כל חיי, עד לאותו רגע, דמיינתי את רצועת עזה כגוש שחור של פחונים וצפיפות בלתי נסבלת. מאמין שגם אתם מדמיינים ככה את רצועת עזה.

לכן, כשיצאתי בפעם הראשונה מהכלי ברצועת החוף של עזה, הייתי בשוק. תדמיינו שאתם עומדים בחוף בוגרשוב בתל אביב, מסתובבים אחורה ומסתכלים על העיר תל אביב וגוש דן. ככה בערך נראתה עזה.

על קו החוף הייתה טיילת עם חנויות, מלונות, בתי נופש, בריכה ואווירה של נופש. כמובן עד ששאר הצבא הגיע, הטנקיסטים היקרים עשו את הדבר שהם הכי טובים בו והרסו הכול, ובצדק. אבל, ההבנה שעבדו עליך כל החיים, שלא כולם סבלו, שעד ה־7/10 היה להם טוב ויפה, היא כמו אגרוף בבטן. אני יורד לחוף, לים, וואו איזה ים. כחול, בוהק, כמו בסיפורים על גוש קטיף.

אחד האירועים המשמעותיים בילדות שלי היה פינוי גוש קטיף. בתור ילד לא נתתי חשיבות ענקית לפינוי אנשים מביתם, אבל התמונות של הבכי והחולצות הקרועות לא יצאו לי מהראש.

היינו יוצאים להפגין. כל דבר בחיים שלי היה בצבע כתום. כתום היה צבע המאבק, כתם צבע בלי כיתוב, בלי טקסט. הצבע הכתום, שנבחר בגלל היותו צבע הדגל של המועצה המקומית גוש־קטיף, הפך להיות חלק מסביבתנו. כל עוד הצבע נמצא – המסר קיים, ההתנגדות קיימת.

תמונה שצילמתי ממגן החוף ברצועת עזה

עשינו שרשרת אנושית ענקית, אבל כלום לא עזר. בסוף פינו אותם. לא אכנס לדעתי על הנושא כדי לשמור על הספר נקי מפוליטיקה.

ההורים שלי לא הפסיקו לדבר על הים בגוש קטיף, שהוא הכי יפה בפלנטה הזאת.

פתחנו את המגן על ריזורט שכולל בריכה, מלון וחנויות. אחרי כמה דקות של פגזים הכול היה משוטח ומוכן בשבילנו. החנינו את הכלים של כל החטיבה בצורת ח' עם הפנים לים. השלב הראשון מבין רבים הושלם. השבוע הראשון מבין שבועות רבים הושלם.

את הלילות הראשונים במגן חוף בלינו בתוך הכלים. המח"ט לא הרשה לאף אחד לצאת ולהתמקם באחד מהבתים.

צלקות ממבצע צוק איתן ומלבנון השנייה, כל בית שהיו בו לוחמים קיבל RPG, חטפנו מכות קשות שם.

סוף סוף התחלנו לעשות פעילויות מעניינות. משימות עם סיירת מטכ"ל ושלדג, גם קצת שייטת ולא רק לחסל מחבלים. לא אפרט יותר מזה כדי לשמור על מעט הכבוד העצמי שנשאר לביטחון המידע בצבא.

בלילה השני כבר עלינו לגג של הנמ"ר. רק המילואימניקים. הבנו שאין פה כלום, ושכבר עדיף למות מחוץ לכלי מאשר להיות תקוע בקופסת מתכת הזאת עוד רגע אחד.

לקחתי את שק השינה, פתחתי את מדף המפקד ועליתי לגג. אוויר צח, וואו איזה הרגשה.

פרסתי את השק"ט, שמתי את הנשק מתחת לראש ונרדמתי לשינה הכי מתוקה בעולם.

אם אתם הולכים לישון הלילה בשכיבה, כשהרגליים שלכם מיושרות, תפתחו תפילות השחר ותגידו מודה אני 16 פעמים. יצא לי הדתל"ש אה.

הייתי המאושר באדם. הנאה עילאית שאין כמוה לישון בשכיבה.

לא עברה שעה, והמח"ט צועק: איפה הקשר"ח?? אני לא קשר"ח, הוא יודע שאני לא קשר"ח, אבל הוא מתעקש לקרוא לי ככה.

השינה המתוקה נגמרה. 45 דקות וזהו, חוזרים לסיוט.

"קשר"ח, אני לא מקבל את המאו"ג".

מזל, לא מפריע לו שאני ישן על הגג, פשוט שוב המאו"ג לא מאזין לקשר והוא חושב שיש בעיה.

ירדתי לתוך הנמ"ר, "המח"ט, אין שום בעיה בקשר, צ"ל", לקחתי את המע"ד: "קודקוד שחפים, קודקוד שחפים, כאן כספית מגנום קורא בשחפים".

אין קול ואין עונה, שוב: "קודקוד שחפים, כספית שחפים, כאן כספית מגנום קורא בשלכם, עבור".

ואז איזה מנוזל התעורר באוגדה ונזכר לענות: "כאן כספיתון קודקוד, קטנה קורא למאו"ג".

המח"ט מאושר, "אין חננאל, אתה מבין למה חייבים אותך?" למרות שידעתי שהוא סתם מרים לי בשביל שאשאר, למרות זאת, נהניתי מכל אמירה כזאת. אין כמו טפיחה על האגן.

בגדול, זה מה שהמח"ט היה צריך, קצין שירגיע אותו, קצין שיסביר לו שאין בעיה בקשר ושפשוט אנשים מפגרים בעולם. רוב קציני הקשר רואים את עצמם כאיש טכני, ושהמפקדים צריכים לקבל תמונת מצב טכנית ולקבל את ההחלטות. וזאת טעות, כי מפקדים לא מבינים מילים, הם מבינים אינטואיציה.

כקצין קשר אתה צריך לנהל את הסיטואציה, להנגיש את המסר לפי המצב באותו רגע.

אם המח"ט עצבני והוא מחפש על מה להוציא עצבים ואתה ליד והוא שואל אותך מה עם הקשר, תהיה סמרטוט ותיתן לו לזרוק עליך מע"ד. אבל אם אתם בנקודה מכרעת והמח"ט צריך שמישהו ירגיע אותו, תן לו תשובה מוחצת שתרגיע אותו, אפילו שתשתיק אותו, שלא יחשוב שיש לו עוד מה להתעסק בגזרתך, שיעבור לקמ"ן.

"קודקוד מגנום, כאן קודקוד שחפים, קורא בשחפים".

זהו, אני יכול לחזור לשינה המתוקה שלי על גג הנמ"ר.

ככה בגדול התנהלו הימים הראשונים במגנן חוף.

באחד הימים המח"ט שאל אותי: "קשר"ח, למה אתה סָגָן?" עניתי לו במלמול שאני כבר סרן, פשוט לא העניקו לי. שקר מוחלט. בדיעבד זה לא היה לגמרי שקר, כי מסתבר שבזמן שהיינו ברצועה העבירו חוק שמקצר דרגות ובאמת הייתי אמור לקבל סרן.

כמה דקות אחרי זה מצאתי את עצמי עם המח"ט מצד אחד, הסמח"ט מהצד השני ושניהם מעניקים לי דרגה בתוך רצועת עזה.

המח"ט מילמל משהו על זה שאני חניך מצטיין קורסי, הוא לא ישן מספיק באותם ימים.

זה היה רגע מרגש. הענקת דרגת סרן בלב עזה, בלב השכונות השרופות שעד לפני שבוע היו שוקקות אדם ושעד לפני 19 שנה התגוררו פה יהודים.

הענקת דרגה במקום שממנו יצאו אלפי מרצחים לפני שלושה שבועות לתוך שטח הארץ במטרה לכבוש ולהשמיד אותנו כמו במשך אלפי שנים.

הענקה מרגשת, ברקע הדי פיצוצים מפצצות של חיל האוויר, ריח פגזים וגופות מחבלים.

בלחימה אתה לא שם לב לרעש, לעוצמות שהנפש שלך חווה. רק כשאתה יוצא בפעם הראשונה, כשאתה חוצה גבול בין לאומי אתה מבין שהדופק שלך לא היה תקין בכל הזמן הזה. אתה פתאום נושם לרווחה.

כשהייתי בן עשר נסענו מאפרת לברכה בתקוע. אני, אבא שלי ושני אחים שלי.

משום מה האח הסנדוויץ' של המשפחה החליט לא לבוא. והנס הגדול יותר היה, שאח שלי הקטן החליט לא לשבת לידי, אלא לעבור אחורה.

נסענו ברכב של שבעה מקומות, אבא שלי ואחי הגדול מקדימה, אני מאחורי אבא שלי ואחי הקטן מאחורי. משום מה החלטנו להשאיר את הצד הימני של הרכב בלי אף אחד.

כשהתקרבו לתקוע פתאום שמענו בום ענקי. אני מסתכל ימינה ואני רואה אבן. לא אבן, סלע! אבן ענקית מונחת במושב שלצידי. כל החלון מנופץ והידיים שלי מלאים ברסיסי זכוכיות.

אני מסתכל דרך החלון המנופץ ואני רואה שלושה ילדים בגילאי 12-16 בערך בורחים וצוחקים. מאושרים מכך שיכול להיות שרצחו עכשיו יהודי.

לא הספקתי לעכל את האירוע ואבא שלי כבר מחוץ לרכב עם נשק טעון, מתחיל לירות לכיוון המחבלים.

שלושה ילדים קטנים ברכב מנופץ באמצע איו"ש ואבא שלי רודף עם אקדח אחרי מחבלים.

אני יודע מה אתם חושבים לעצמכם, איזה חוסר אחריות. לי כל מה שעבר בראש זה שאני יודע מה אני רוצה להיות כשאהיה גדול.

רצתי החוצה מהרכב, תפסתי את אבא שלי ואמרתי לו להתאפס על עצמו ולהעיף אותנו מכאן.

כמובן שהמשכנו לבריכה, וכמו האירוע בסופר, גם על האירוע הזה לא דובר.

מה שדי הוכיח את עצמו. הפיגוע הזה והקודם שהייתי בו לא חזרו לי בחלומות ולא השפיעו יותר מדי על המשך הילדות שלי.

הפסיכולוג שלי טוען שהפוסט־טראומה מהמלחמה היא מהפיגועים האלה, אבל נגיע לזה.

הנקודה שהייתה לי הכי הזויה היא שהם בגיל שלנו והם מנסים לרצוח אותנו. איזה הבדלים יש בינינו, איזה הבדלים בחינוך.

כשגדלתי והבנתי שהעולם לא יודע מה באמת קורה בסכסוך הישראלי-פלסטיני, הייתי שואל את עצמי מה האמת? אם כל העולם בטוח שהפלסטינים צודקים, יכול להיות שאולי יש חלק בזה שנכון? אז הייתי מזכיר לעצמי שאנחנו אלה שנוסעים בתוך הרכב לבריכה והם אלה שמנסים לרצוח אותנו בדרך לבריכה.

שנינו באותו גיל, באותה מדינה, עם רצונות הפוכים.

לאורך כל ההיסטוריה זה ככה. וככה זה ימשיך.

אז כל מי ששואל את עצמו אם יכול להיות שיש שמץ של אמת בדברים שלהם, שיזכור שהם מחנכים את הילדים שלהם למנוע מהילדים שלנו להגיע לבריכה.

13

"בית חולים"

אחרי כמה ימים במגנן חוף קיבלנו את המשימה הכי גדולה עד לאותו רגע: לִפְנוֹת ולכבוש את בית חולים שיפא.

שיפא הוא בית החולים המרכזי של רצועת עזה. הוא שוכן בשכונת א־רימאל במערב העיר עזה. במשך שנים האמינה ישראל שמפקדת חמאס יושבת במרתפים של בית החולים. אחרי תדריכים ואישורי תוכניות התכוננו לעזוב את מגנן החוף ולנוע לכיוון בית חולים שיפא.

המח"ט החליט שאנחנו עוברים לטנק. בטנק יש כארבעה בעלי תפקידים ויש מקום לאיש צוות חמישי ושישי.

המח"ט שימש כמפקד הטנק, הק.אג"ם כטען, אחד המ"כים מהגדודים היה נהג, קצין מקורס מ"פים תותחן ואני איש צוות חמישי. דחליל שצריך להיזהר לא להיצודד.

השריונרים נהנו להטריל אותי על הצידוד של הטנק. הטנק בנוי מצריח ותובה. הצריח יכול להסתובב, וכשהוא מסתובב – זה נקרא צידוד.

במידה ואחד האיברים שלך נמצא בין הצריח לתובה בזמן הצידוד, אז ביי ביי לאיבר.

את השריונרים זה לא ריגש. אותי זה הכניס לסטרס לא נורמלי. נחשפתי לזה שם בפעם הראשונה והם לא הפסיקו לצחוק עליי ולהלחיץ אותי. אני היחיד שלא יכול היה "להתאפץ" בטנק מפחד שאתעורר בלי רגל.

מרחב בית חולים שיפא

לא הייתי שרידור, לא הייתי אפילו קשר"ג בשריון, והנה, מצאתי את עצמי בדרך לכבוש את בית חולים שיפא מתוך טנק.

זאת הפעם הראשונה בלחימה שהיינו בחוד החנית. היינו צמודים לגדודים ונתקלנו באויב כשהם נתקלו.

פילסנו את דרכנו לבית החולים בלחימה עיקשת של כמה ימים עד שהגענו לבית החולים עצמו.

בבית שליד בית החולים מצאנו על אלונקה את גופתה של החטופה נועה מרציאנו הי"ד. נועה נחטפה לבית החולים, שהתה שם במשך תקופה ולפני שהגענו הועברה לבית שליד בית החולים ושם מצאנו אותה, מאוחר מדי.

את פינוי בית החולים ניהלנו עם מספר יחידות מיוחדות.

כל מאושפז בשיפא שפינינו מודה לנו שהגענו, מתחנו שנשמיד את חמאס.

באותם רגעים, כשראיתי אותם מול העיניים שלי, לא הייתה בי טיפת חמלה.

לא לזקנה, לא לילד ולא לנכה. הם נתנו לזה לקרות, הם נתנו לחמאס לעלות לשלטון, הם נתנו לאלפי מרצחים להיכנס אלינו ליישובים, לאנוס ולרצוח נשים וילדים.

אין על זה מחילה. לא להם ולא למשפחות שלהם. לכן באותם רגעים שהם אמרו לי תודה, כל מה שעבר לי בראש זה שאנחנו לא מוסריים שאנחנו נותנים להם את האפשרות להתפנות, נותנים להם את האפשרות שלא נתנו למשפחות בעוטף ב־7/10, ואני מצטער על זה.

ר' אלעזר אומר במדרש תנחומא לפרשת מצור: "כל מי שנעשה רחמן על האכזרים, לסוף נעשה אכזר על רחמנים" (מדרש תנחומא, פרשת מצורע, פרשה ז, סימן טז).

זה משפט שהולך איתי מאז שאני ילד. אבא שלי אמר לי אותו כשהייתי קטן בהקשר הכי גרוע בעולם. רציתי להציל חתול מסכן ברחוב, אבל אבא שלי העיף אותו ואמר לי לא לרחם על אכזריים.

הוא בא ממשפחה שברחה מהשוואה, עזבו.

בשורה התחתונה הם אכזריים, הם רעים והם מחונכים על זה, ואסור לרחם עליהם לרגע.

בעיתון "הארץ" הייתה פעם כתבה על כך שזה פתגם מטופש וזה הכעיס אותי ממש.

אני חושב שאם לא היו שמאלנים עוכרי דת בעולם הייתי שמאלני אתאיסט כבר מזמן. פשוט כל פעם שמשמיצים את הדת יש לי דחף תהומי להתקרב לדת, סוג של מנגון הישרדות כזה.

למרות שאני מאז ומתמיד בערך באותו מקום בסקאלה הזאת, אוהב את השבת, שומר כשרות ושונא להתפלל.

ממליץ בחום. מאפשר לחיות חיי אמונה ובו זמנית ליהנות מהבלי העולם הזה.

מתחת לבית החולים מצאנו תוואי מנהרות ומפקדה ששימשה את החמאס.

ההשערות של ישראל היו נכונות. מכאן החמאס ניהל חלק מהטרור שלו. פיקפקו בנו כל־כך הרבה, אמרו שאנחנו סתם מאשימים, ועכשיו לי יש תמונות בפלאפון של המנהרה הזאת. אף אחד לא יוכל להאשים אותנו עוד בחיים.

באותם רגעים הייתי בטוח שמאמצי ההסברה שלנו בעולם נגמרו. זהו, אפשר לרדת מהגב של גל גדות שהיא לא מפרסמת פוסטים אף פעם, ולא צריך עוד הסברה. יש תמונות של מנהרות טרור מתחת לבית חולים.

בדיחה עצובה, זה לא הזיז לאף אחד בעולם. אף אחד לא תלה את זה על שלטי חוצות, כי זה פשוט לא מעניין, זאת המלחמה שלנו, לא של אחרים.

יש לי הרבה כבוד להסברה והיא נחוצה, אבל אסור להיתלות בה.

עשרות מיליונים ידעו שמתבצעת שואה באירופה וזה לא עזר למנוע אותה בזמן.

האחריות על ההישרדות שלנו היא על הכתפיים שלנו בלבד.

בית חולים שיפא נמצא בלב העיר. בניינים סביבו והטופוגרפיה זבל. אין תקשורת עם המפקדה שנמצאת בארץ, ולא עם גדודים שנמצאים במרחק של מעל חמישה ק"מ.

המח"ט השתגע, ובצדק. עד לאותו רגע הייתה לו תקשורת מושלמת ברצועה, כמו בתרגיל.

לפני הכניסה התעקשתי לקחת איתי טלפון לוויני, למקרה שנצטרך.

ברגע שהבנתי שאין קליטת קשר בשיפא התקשרתי למפקדה בטלפון הלווייני וביקשתי מהם שיכניסו לנו חמור אנטנות, כדי שנוכל להרחיק את האנטנות של הטנק לאחד הגגות בזמן שאנחנו בשהייה.

ייצרו אותו באותו יום, ויום לאחר מכן הוא כבר היה אצלי. טנק שנכנס הביא לנו אותו.

חיכיתי שתדד החשכה, לקחתי שלושה לוחמים, טיהרנו את אחד המבנים ועלינו לגג שלו. הקמתי את האנטנות ומשכתי כבל 30 מטר לתוך הטנק, חיברתי, וטה דם! יש קשר למפקדה.

איזה אושר זה היה, רגע מכונן. לאפשר קשר בתוך שיפא בפעם הראשונה בתולדות מדינת ישראל, רגע היסטורי.

אחרי כמה ימים הכניסו לנו בפעם הראשונה מערכת סטרלינק של אילון מאסק. זו מערכת שמאפשרת קליטה מוצפנת בכל מקום באמצעות לוויין.

זה היה רגע ששינה את ההיסטוריה. התקנו על גג שיפא מערכת של אילון מאסק על מנת לאפשר שליטה לכל הכוחות באוגדה 36 בו בזמן שאילון מאסק מספר לעולם שהוא מתקין בעזה מערכות לווייניות כדי שתהיה להם קליטה.

אי אפשר לכתוב תסריט כזה.

אחד הרגעים הקשים שחוויתי בלחימה הוא הכניסה הראשונה למנהרה.

זאת הייתה מנהרה מתחת למחלקת הרנטגן בבית החולים. מנהרה ענקית, עם חדרים, תאורה, שירותים וכל מה שאתם יכולים לדמיין.

לא הכניסה למנהרה הייתה לי קשה, זאת הייתה חוויה נחמדה, אבל מה שמצאנו שם קרע לי את הלב.

עשרות נשקים, ציוד לחימה, וסטים. ווסט אחד מיוחד. וסט של לוחם מגואל בדם.

וסט שמספר את כל הסיפור של המלחמה הזאת, וסט שמראה שקיבלנו 'מט' על המהלך הראשון.

הוא היה עם פאצ'ים, תג שם, וראשי תיבות. כל מה שהיה על הווסט שלי.

ההבדל היחיד הוא שזה לא היה במשמרת שלי. זה נתן לי כאפה לפנים שלא אשכח.

עמדנו שם בכניסה למנהרה, בוהים בכל מה שמצאנו, עשרות כלי נשק בתוך בית חולים. אי אפשר להיות יותר מרושע מזה. בילינו בשיפא במשך שבועיים. שבועיים של מציאת מנהרות, השמדת אויב ופינוי בית החולים.

פרסנו בית חפ"ק לתוך אחד המבנים בשיפא. בית חפ"ק נפרס באמצעות מערכת שנפרסת מתוך הטנקים לתוך בית ומאפשרת שליטה ממקום נוח יותר.

בעת פריסה כל החפ"ק נרתם לפיקודי, כ-ל החפ"ק, כולל המח"ט. זה רגע מרומם להבין שאתה אומנם קצין קשר יחיד בלחימה, אבל אתה לא לבד. כולם היו איתי, סחבו את המערכות, חיברו כבלים, הרימו אנטנות. הרגשתי בר מזל שאלה האנשים שאני נלחם איתם. הם מבינים את חשיבות התקשוב ואת המורכבות שלו, מבינים באמת.

יש אנשים שמבינים ככותרת, הם הבינו והרגישו את זה על בשרם. צוותים שניסו להגן על היישובים ב־7 באוקטובר ולא הצליחו לתפוס כוחות אחרים בסביבה, כוחות שהיו צריכים להכווין מסוקי קרב ולא תפסו אותם בקשר.

זה בער להם בדם, והיה בי חלק ששמח מזה.

כשהייתי קשר"ג, המלחמה הכי גדולה שלי הייתה מלחמת ההטמעה. עברנו מפומות לנמ"רות ובפומ"ה (פורץ מכשולים הנדסי) היו מערכות שליטה ובקרה רק מרמת מ"פ.

בנמ"רות יש לכל כלי, ולאחר ההסבה הייתי צריך ללמד כל 'מוהנדס' איך להשתמש. עזבו איך להשתמש, הייתי צריך ללמד אותם להשתמש!

לקח שנים עד שהצבא הבין שאין הבדל בין אמל"ח לאמל"ח, אין הבדל בין מאג למשואה.

לזכות חיל השריון צריך להגיד, שהם היו הראשונים להבין את זה.

תאמינו לי, זה בא לטובתך כשאתה צריך להרים מערכת של חצי טון מהטנק לגג של בניין עם עשר קומות באמצע רצועת עזה, עם איומי צלפים מכל כיוון.

כל פעם שהייתי צריך לטפס לגג של משהו, של בניין או של הטנק, הלוחמים היו בשוק מהאומץ שיש לי. האמת שזה לא היה אומץ, פשוט לא הייתה לי ברירה.

הייתי חייב לעלות, הייתי עולה לגג של הטנק באמצע שטח השמדה ומתפלל לאלוהים ששום צלף לא יחליט שזה רגע שלו לזרוח.

בקיצור, תודה לכל השריונרים בחוץ. אוהב ומעריך אתכם על ההבנה שלכם במערכות קשר.

14

"הפסקת אש"

בסוף השבועיים האלו, הגיעה עסקת שבויים והפוגה. הפסקת האש הייתה מיועדת להיכנס לתוקף ב־24 בנובמבר בשעה 6:00 בבוקר.

ב־23 בנובמבר בשעה 23:00 בלילה היינו עדיין באמצע פינוי בית החולים. המשימה העליונה שרצינו להגשים לפני יציאה מעזה בפעם הראשונה הייתה להשמיד את כלל תשתיות הטרור בבית החולים.

הרצון להשמיד הגיע מתוך הבנה שיכול להיות שלא נחזור לכאן בזמן הקרוב, ושכבר בימים הקרובים הנוח'בות וחבריהם יוכלו להגיע לכאן ולהשתמש שוב במתקנים.

אבל עם הרצון להשמיד את המנהרות הגיע החשש שבית החולים יקרוס לתוך עצמו, בעקבות כך שהמנהרות בנויות ממש מתחת לבית החולים.

התנאי המדיני שקיבלנו בשביל להשמיד את בית החולים היה לפנות אותו מכל אדם.

פינינו את כולם עד אחרון החולים, לתוך השעות הקטנות של הלילה.

הלילה היה קשה. היינו בתוך הנמ"ר. כולם נרדמו.

היחידים שנשארו חצי ערים, מתאפצים לסירוגין, היו אני והמח"ט, כשהוא טופח לי על הרגל כל כמה דקות: "חננאל אני צריך אותך, עוד קצת ואנחנו מסיימים."

אזרתי את כל הכוחות שהיו לי להישאר ער. ניהלנו את הפינויים האחרונים עד שבאמצע הלילה התקבל האישור, בית החולים מפונה.

לפני הפינוי, מצאתי ספריי שחור באחת הפינות בבית החולים וניגשתי לאחד הקירות, ריססתי עליו בענק "לזכר תומר מזרחי" וציירתי דגל ישראל ליד.

תומר מזרחי נפל בזמן שהגן על חבריו ועל התושבים ביישובים השונים בשבעה באוקטובר. בתפקידו האחרון שירת כקשר מ"פ בפלוגת עורב בגדס"ר הנח"ל.

תומר הוא אח של חבר קרוב, מתן, ששירת איתי במסלול. את החלק שלי בפיצוץ שיפא הקדשתי לתומר.

מה שמצחיק זה שהיינו בלחץ זמנים מטורף, ולא הייתי בטוח ב-100% שקוראים לו תומר. התלבטתי בין תומר לבין עומר, וחשבתי איזה פדיחות זה אם כתבתי את השם הלא נכון. בסוף צדקתי.

שלחנו כוחות של גדוד 603 בשיתוף עם יחידת יהל"ם עם כמה טונות של חומר נפץ למנהרות, ובשעה 5:55 מג"ד 603 ומפקד ס'4 (יחידה של יהל"ם), הגיעו אלינו לנמ"ר והצהירו: "הכל מוכן, אפשר לפוצץ".

המח"ט ביקש ממני להעלות את כל הכוחות להאזנה. עליתי מול כל המג"דים בקשר וביקשתי שיעלו להאזנה. ברגע שכולם עלו, בשעה 5:57, שמעתי את הנאום השני הכי מרגש בלחימה הזאת:

"תחנות מגנום, כאן קודקוד.

לאחר שבשביעי באוקטובר מחבלים שפלים מארגון החמאס שבו וחטפו אזרחי מדינת ישראל, ואת חלקם העבירו למתחם בית חולים שיפא, צק"ח 7 בשיתוף כוחות מיוחדים, מיחידות מיוחדות ויחידת יהל"ם, איתרו את מרחב הפירים באיזור בית החולים, מצאו אמל"ח ואמצעים מיוחדים של ארגון הטרור השפל חמאס.

ברגעים אלו נפוצץ את המטרו, שנכנס מתחת לבית החולים.

תחנות מגנום, כאן קודקוד, אנחנו ממשיכים להילחם ולנצח את האויב."

"ס'4, כאן קודקוד, אתה רשאי, עבור!"

איזו צמרמורת.

מפקד ס'4 עולה בקשר:

"קודקוד מגנום, כאן ס'4, בספירה לאחור שלי, בעוד,

10

9

8

7 (צועקים ברקע כולם)

6

5

4

3

2

...1

ובשעה 6:00 – בום.

פיצוץ לא נורמלי.

מתחילים ליפול רסיסים על הכלים, סלעים. אני מרגיש שהנמ"ר הולך להתפרק.

עוברות כמה דקות. אנחנו יוצאים מהכלים ונחשפים לנוף לא נורמלי.

הכול קרס מסביב. כל הבניינים עפר ואפר.

כל תשתיות הטרור שמהן יצאו המחבלים, המקומות בהם הוסתרו החטופים, הפכו לערימת אבק.

וככה יצאנו מהרצועה, בנשימה עמוקה ובתחושה שעשינו המון, ושזאת רק ההתחלה.

מרחב בית חולים שיפא לאחר הפיצוץ

15

"הפוגה"

להפוגה יצאתי באופוריה. הרגשתי שעשיתי המון ושאני לא חוזר לשם בחיים.

הגענו לשטחי הכינוס עם הטנקים. כולם התחילו לפרוק את הכלים ולעבוד עליהם. אני דאגתי שיחכו בשטחי כינוס חיילי מילואים מהפלוגה עם הרכב שלי, לקחתי מהם את המפתחות לג'ימני ואיחלתי להם בהצלחה להעלות את הכלים לכשירות. כל מה שחשבתי עליו זה להתרחק מפה ולנסוע לראות את מאיה. נכנסתי לרכב והתחלתי לנהוג בהתרגשות שיא.

התקשרתי למאיה, לא עונה. היא כנראה בבור, מתקשר לבור: "הלו? אפשר את מאיה?" אני שומע מהצד השני גמגום, "אמ... אמ... זאת חיילת של מאיה, זה חננאל?" והיא מתחילה לבכות מהתרגשות. לא הכרתי את הילדה הזאת מעולם, אבל כמות הלחץ הנפשי שמאיה הטילה על הסובבים אותה בכל הנוגע אללי כנראה הביאה אותה להתמוטטות עצבים ברגע שהיא הבינה שאני מתקשר מטלפון אזרחי, ושיצאתי מעזה.

לאחר כמה חודשים הכניסה והיציאה מעזה הפכה לדבר שבשגרה. יכול להיות אפילו שבעת קריאת שורות אלה יש בכלל בסיסים בתוך הרצועה. אבל נכון לאותה תקופה, היינו

אחת החטיבות היחידות שנלחמו בעזה. בנוסף, היו בכל יום כמויות הרוגים במספרים לא נתפסים.

כל מי שהיה לו קרוב בעזה היה בחרדה מתמדת.

מאיה הגיעה לטלפון וענתה בבכי "מאמי? יצאת?"

אמרתי "כן, ניפגש בבית עוד שעתים", לא יכולתי להכין אותה לזה מראש כי אסור היה לספר שאנחנו יוצאים. ליציאה של חטיבה סדירה שלמה יש משמעות מבצעית גדולה. מעבר לזה, לא יכולתי להסתכן בזה שבשנייה האחרונה לא נצא וסתם אפתח לה ציפיות.

איך שניתקנו את השיחה התחלתי לבכות ולאט לאט לצחוק. הייתי מאושר. בתוך כל החרא, ובתוך הכול, הרגשתי מאושר שיש לי את מה שיש לי.

חבל שאי אפשר לחיות עם ההרגשה הזאת תמיד.

לפני שנסעתי הביתה הלכתי קודם כל להוציא את דובי.

ב־7/10 פנסיון כלבים מדהים במרכז הארץ התנדב לשמור לי עליו. מה שהם לא ידעו אז, זה שזה ייקח הרבה מאוד זמן. אבל הם שמחו לתרום והידיעה שיש מי שדואג לו החזיקה אותי בזמן הלחימה.

הגעתי לפנסיון עם מדים מגעילים, זיעה, בוץ ולכלוך. כלום לא עניין אותי, רק לראות אותו.

הגעתי לכלוב שלו, הסתכלתי עליו, הוא הסתכל עליי.

ואז נפל לו האסימון. הוא התחיל לקפוץ באוויר, להסתובב במעגלים, איבד כל כיוון בעולם מאושר.

איזה כיף זה שיש לנו את היצורים האלה בחיים. אם אין לכם, תקפצו לעמותה הקרובה ותאמצו אחד.

לא משנה באיזה שלב אתם בחיים, זה שווה את זה.

היינו בבית שבוע, שבוע מוזר ממש.

ביום הראשון והשני הרגשתי הקלה, הרגשתי שאני צריך לנוח. אכלתי אוכל טעים, נטפליקס, ישנתי במיטה. חלום.

ביום השלישי התחלתי להשתגע. בצהריים כבר הלכתי למשרד לעבוד, הרגשתי חוסר משמעות משווע.

ביום הרביעי כבר הרגשתי שהכול חסר משמעות, שאין לשום דבר ערך.

איך אפשר לחזור לחיים האלה, לקום בבוקר לעבודה, לעשות אימון, להכין שייק, לשבת עם החברים לקפה, לפתוח מחשב ולעבוד.

הכול הרגיש לי חסר משמעות.

סיפרתי למאיה והיא התנגדה שאחזור. אני מבין אותה.

אני בטוח שיותר קשה להיות בחוץ ולדאוג לאהובים שלך שנלחמים מאשר להילחם.

אז כשהתקשרו אליי ואמרו לי שאנחנו חוזרים, שחטיבה 7 הוקצתה לאוגדה 98 והולכים להילחם בדרום הרצועה, בחאן יונס, אמרתי להם שאני לא מגיע וחזרתי לחיים.

קמתי לעבודה כמו מומיה, לא מצליח להתרכז בכלום וכלום לא מעניין אותי.

לאחר שבוע נשברתי. אני ומאיה נסענו עם דובי לחסן אותו לכלבת, בדרך הקשר"ח התקשר אליי: "החטיבה על הגבול, נכנסים לדרום הרצועה לראשונה ואין לי מישהו שיכול להיכנס שאני סומך עליו, אני רוצה לוודא איתך בפעם האחרונה."

אני מסתכל לה בעיניים, היא מסתכלת לי בעיניים, ובלי לדבר הבנו שאני חייב לעשות את זה.

"אני מגיע, שלוש שעות אני אצלך בגבול, תנסה לעכב אותם". עשיתי פרסה ונסעתי הביתה לקחת את הנשק, המדים והווסט.

הורדתי את מאיה ונסעתי דרומה.

16

"חאן יונס"

הכניסה לחאן יונס הייתה מפחידה בדיוק כמו הכניסה הראשונה. שוב אנחנו הכוח הראשון, נתקלים לראשונה ומפנים שטחים.

בילינו כמה ימים בהתקדמות איטית עד תחילת השטח הבנוי. הלחימה הרבה יותר עיקשת, הרבה יותר קשה.

הגענו לשטח הבנוי לאט לאט. בהגעה לשטח הבנוי אמרתי תודה לאל פעם ראשונה שאני ברק"ם (רכב קרבי משוריין) ולא ברגל.

לאורך רוב הלחימה קינאנו במי שהולך ברגל מכמה סיבות; א. הם לא מטרה. אין כמעט הישג בלפגוע בכמה חי"רניקים. מצד שני, אם אתה מוריד טנק אתה אוטומטית הופך לאבו אבו נפחה.

ב. הסבל, אוי הסבל. להיות תקוע בתוך קופסא, לא לנשום ולא לזוז. תן לי ללכת קילומטרים על גבי קילומטרים ורק לא להיות תקוע פה.

אבל בכניסה לחאן יונס אמרתי תודה לאל.

כל כמה דקות כדור של צלף עף סביבך, אין איפה להתחבא בכניסה לשטח הבנוי. מיוערות נמוכות שאין איפה להתחבא בהן.

החיי"רנקים נצמדו לנו לכלים והשתמשו בהם כמחסה, לא כף.

אחרי שהטנקיסטים השמידו את כל הבתים היפים שרצינו להתמקם בהם, מצאנו סוף סוף וילה ענקית בלי יותר מדי חורי פגזים.

פרקנו מהכלים לטהר את הבית, נכנסו לבית ונגלה לפניי פאר שלא ייאמן.

בכל קומה היה סלון ענקי, מטבח מפואר, ברזים מזהב, אייפונים ולפטופים במגירות, שעוני רולקס ועוד. אין ספור דברים שלא ייאמנו.

הדבר הראשון שעשינו היה להרוס הכול. שלא יהיה חייל שייקח משהו בטעות. למרות שמהחוויה האישית שלי לא נחשפתי לשום ביזה משום סוג שהוא, הקו היה מאוד ברור. זרקנו הכול מהחלונות, כל דבר בעל ערך.

לוחמי מחלקת הסיור אטמו את החלונות, פעלו לפי הנהלים שלהם בזמן שאני התחלתי להקים את בית החפ"ק בסלון המרכזי.

הקמנו שם חדר מלחמה לתפארת. כל המערכות שיש בארץ היו שם.

כמה שעות אחרי שהתמקמנו, אירוע ראשון. מג"ד 12 עולה בקשר "אירוע אר"ן באיתור 259, צריך פינוי מוסק דחוף".

אר"ן זה "אירוע רב נפגעים". הבנו שיש פה משהו גדול. כולם נכנסו ללחץ. המח"ט אמר בקול רגוע: "כולם לשתוק, תנו למג"ד לנהל את זה".

זה היה מעורר השראה. קורה אחד האירועים הקשים שנפגשנו איתם מייד אחרי הכניסה, ובמקום להיכנס ללב של האירוע ולהשתלט הוא מבין שהוא לא שם, ומי שנמצא בשטח יוכל לקבל החלטות טובות יותר. המח"ט עולה בקשר החטיבתי: "יש אירוע בגדוד 12, כל המשאבים החטיבתיים לטובתם". המג"ד לקח פיקוד: "כל נמ"ר שיכול לפנות שיגיע אלינו, דחוף!"

על הנמ"רים העמיסו את הפצועים בשכיבה והתחילו נסיעה למנחת המאלתר. תוך עשר דקות המנחת התחיל להתמלא בנמ"רים עם פצועים ואז הגיע המסוק.

אבל המסוק לא הצליח לנחות. מותר לו לנחות רק בתוך המנחת והוא מלא בנמ"רים.

הבנו שאין זמן להוציא את כל הנמ"רים עכשיו. מצד שני, מסוק לא יכול להיות באוויר כל-כך הרבה זמן, ואסור לו לנחות במקום אחר.

לפי מה שהבנתי, על פי הפקודות הטייס צריך היה להתקפל בחזרה. מוקדם מדי בלחימה ובכל רגע מחבל יכול להוריד אותו.

הטייס קיבל החלטה לנחות מחוץ למנחת. הטייס הגיבור נחת, העמיס את הפצועים וטס לארץ.

ברוב שנותיי זלזלתי בחיל האוויר, כי הם תמיד היו עם האף למעלה. זה יצר אצלי אנטגוניזם מייד. אבל לקראת סוף השירות שלי התחילה להשתנות לי הגישה לגבי החיל הזה.

חאן יונס

זוכרים את המג"ד המטורף כשהייתי מ"פ? הוא החליט שאנחנו פלוגה מבצעית ושנחנו צריכים לתרגל הטסה של כל הפלוגה. חלום של כל מ"פ, בגדול. הקצו לנו שני קרנפים, מטוסים ענקיים.

חילקתי את הפלוגה לשניים: מטוס מ"פ ומטוס סמ"פ. הסמ"פ שלי היה יצור מופלא. השלים אותי בצורה מושלמת בתפקיד. מ"פ וסגן זה כמו זוגיות.

סיפור האהבה בינינו התחיל עוד בגדוד. אחרי שעברתי מתפקיד סגן קשר"ג לתפקיד קשר"ג קיבלתי סגן שהחליף אותי בתפקיד.

ברגע שהוא קיבל את השיבוץ הוא התקשר אליי בקול חצי חששני וחצי ערס עם מיליון דאגות ושאלות.

אמרתי לו שיחכה כמה שעות, אני בא אליו לבה"ד.

נסעתי אליו, סיפרתי לו על התפקיד והרגעתי אותו. הייתי בטוח שזהו, אנחנו הולכים לכבוש ביחד את העולם.

אז נחשו מה, לא. היינו רבים על בסיס שבועי. הייתי מפקד קשה, חסר פשרות ולא הצלחתי להסתכל מנקודת המבט שלו.

היו לנו רגעים יפים. לאורך כל הדרך הוא שמר לי על הגב. מעולם לא שבר את המילה שלי ותמיד גיבה אותי.

אבל החוויה הכללית הייתה שלילית.

כשנכנסתי לתפקיד מ"פ, הייתה לי סמ"פ שהייתה איתי במסלול, בחורה מדהימה שעשתה את התפקיד שלה בצורה מצטיינת, אבל חודש אחרי שנכנסתי לתפקיד היא נפלה מאחד הכלים ושברה את הרגל.

הייתי צריך למצוא פתרון יצירתי והסקשר"ג שהיה לי בדיוק סיים תפקיד קשר"ג באחד מגדודי השריון וחיכה לשיבוץ לתפקיד אחרון לפני שחרור.

יום אחד הופעתי לו בדלת הבית: "לידור, אני צריך אותך". הוא היה בשוק שאי אפשר לתאר.

אחרי שלוש שעות של שכנועים הוא הסכים בלית ברירה, אבל לא הבין איך אני הולך לעשות את זה, הוא הרי חיכה לשיבוץ. יצאתי משם והתקשרתי למג"ד: "יש לי סמ"פ שאני רוצה וצריך. סמוך עליי, אם תוכל להביא אותו – תהיה לך פלוגה עם ראש שקט."

לידור הוא הכול חוץ מראש שקט. הוא מרדן, אוהב לעשות בעיות ולא יודע לקבל מרות.

את זה המג"ד לא ידע, ואחרי כמה שיחות לדרגים הבכירים בחיל שלנו ביום ראשון שלאחר מכן היה לי סמ"פ חדש.

הוא היה בעייתי, אבל הוא היה בדיוק מה שהייתי צריך. הוא היה שומר לי על הגב בפגישות עם קציני המטה, עם המ"מים שלי, עם הנגדים.

הייתי מפקד קשה והייתי צריך מישהו שיסביר שזה הגיוני שאני קשה.

החזרתי לו בזה שהייתי מוציא אותו מצרות ונותן לו לצאת לאפטר כל שבוע עם האיביזה שלי.

כשהגיע התרגיל הייתי בחששות מסוימים לתת לו לפקד על המטוס, אבל בשורה התחתונה הוא היה חכם ואחראי. הוא פשוט אהב אקשן.

התרגיל עבר בצורה מצוינת. כל הפלוגה טסה לדרום, תרגלנו בדרום וטסנו חזרה לצפון.

לפני הטיסה עשיתי תדריך עם הטייסים ונכנסנו לשיחת צד. הבנתי שאני מסתכל על זה לא נכון לאורך כל הזמן. הייתי מסתכל על זה כך שאני נחות מהם, והאגו היה נכנס לעבודה. אבל האמת היא שהם אלו שקינאו בי.

הם לא הבינו איך אני, בחור בן 22, בלי תואר – מפקד על פלוגה של 50 איש, על קצינים ונגדים. ומה שהכי הדליק אותם זה שיש לי רכב חדש מהצבא. היה קשה להם לעכל את זה. אחרי האירוע בחאן יונס הפכתי למעריץ של חיל האוויר.

באחד הימים בחאן יונס המח"ט יצא למשימה עם כל המפקדים בחפ"ק. נשאר הקצין של מחלקת הסיור, הלוחמים ממחלקת הסיור וצוות של סיירת מטכ"ל שהתלווה אלינו למשימה באותו ערב.

פתאום רץ אליי אחד מהלוחמים של סיירת מטכ"ל: "גבר! יש שם מחבלים! מה לעשות?" שום שלב בשירותי הצבאי לא הכין אותי לרגע שבו אני אצטרך לפקד על חבורה של מטכ"ליסטים באמצע מלחמה. אבל הם ראו קצין בדרגת סרן והחליטו שאני צריך לנהל את זה. רצתי החוצה עם שלושה לוחמים של מחלקת הסיור, כולם עם כדור בקנה. אחד הלוחמים מכניס את הנשק בין כוונות ובא לירות. רגע מלחץ. באים מולך שלושה אנשים באמצע מלחמה, הכול ערפל ומפחיד. הבנתי אותו, אבל צעקתי לעברו שיחכה

שנייה. אמרתי למטכ"ליסטים שינסו לנהל את הסיטואציה כמו מעצר.

משם הם כבר לקחו את זה, ירו לכיוון הרגליים, הפשיטו אותם מרחוק ווידאו שאין להם שום נשק. במלחמה אין החלטה נכונה. יכול להיות שאחד מהם ישוחרר ויהפוך להיות מחבל שירצח יהודים, ויכול להיות שאחד מהם יזכור את ההחלטה שקיבלתי לעצור את הירי עליהם ויהפוך להיות שגריר וימנע פיגועים ויציל חיי יהודים.

אנחנו לא משחקים משחק של נכון או לא נכון, אנחנו מנסים לפעול על פי הפקודות ולפי שיקול הדעת כמה שניתן.

לאחר מספר שבועות של לחימה עיקשת בתת־קרקע וטיהור המרחב, התחילו לשחרר את אנשי המילואים ואני הייתי מהראשונים להשתחרר.

אמרתי למח"ט שאני מעריך אותו, אוהב את החטיבה ושניפגש בכניסה ללבנון.

היציאה הייתה הדבר הכי מלחיץ בכל הלחימה. יצאנו עם שני נמ"רים וטנק וכל מה שעבר לי בראש זה שאם עכשיו אני אמות זה 'נאחס' רציני.

כל מטר שאנחנו עוברים מורט עצבים.

20 דקות של נסיעה מהירה ואנחנו בגבול. כשהגענו לשטחי הכינוס ויצאתי מהכלי לא הרגשתי מאושר כמו שחשבתי שאהיה, אבל חזרתי לנשום בצורה סדירה.

סוף דבר

את הספר התחלתי לכתוב כתרפיה. ישבתי בבית והרגשתי שהגוף שלי רוצה לחזור לעזה והנפש שלי רבה איתו מכות. המילים יצאו ממני בלי הפסקה עד שתוך מספר חודשים זה הפך לספר שאתם מחזיקים בידכם.

תודה לי, על זה שאני פשוט עושה, בלי לשאול אחרים מה חושבים על זה ובלי לדאוג מה יהיה בהמשך.

ממליץ לכם, פשוט תעשו.

תודה,

חננאל.

תודות

תודה לאמא, העורכת הלשונית והיחידה שהאמינה.

תודה לאבא, המוציא לאור והבועט בתחת.

תודה למאיו, על ההשראה והאהבה.

תודה למשפחת קארקר, על כל מה שאתם נותנים בלי לשים לב.

תודה לכל מי שהיה שם בדרך, שנתן מרפק או מילה טובה.

**"איך תלמדו אותי לחלום?
אתם לא יודעים חלום מהו."**

// איתי זבולון

**"השיעור הגדול של החיים הוא
שלפעמים המשוגעים צודקים"**

// ווינסטון צ'רצ'יל

"חוקים נועדו למטומטמים"

// חננאל זילברברג

תודה ל"26".

